

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Σεπτεμβρίου 1901

Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 37

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια.)
ΒΟΕΣ ΚΑΙ ΓΥΜΝΩΤΟΙ

Αἱ μεταναστεύσεις αὐταὶ τῶν βοῶν εἶνε συχναὶ εἰς τὴν Βενεζουέλαν, διότι οἱ ἰδιοκτῆται ὀφείλουσι ἐκάστοτε νὰ συμμορφωνῶνται μετὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ξηρᾶς ἢ τῆς βροχερᾶς ἐποχῆς. Ὅταν δηλαδὴ τὸ χόρτον ἐκλείπῃ ἀπὸ τοὺς λειμῶνας τῶν ὑψηλοτέρων χωρῶν, ἡ βοσκὴ πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ γίνεταί εἰς τὰς χαμηλοτέρους πεδιάδας, τὰς πλησίον τῶν ὑδάτων, προτιμωμένων τῶν μερῶν ἐκείνων, τὰ ὅποια προσβάλλονται περιοδικῶς ὑπὸ τῆς πλημμυρίδος καὶ τῶν ὁποίων ἡ βλάστησις εἶνε θαυμασία. Ἡ ἄγρωστις παρέχει εἰς τὰ ζῷα τροφὴν τόσον ἄφθονον ὅσον καὶ ἐκλεκτὴν, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῶν παρυχθίων πεδιάδων.

Οἱ ἱλανεῖροι λοιπὸν εἶνε ἡναγκασμένοι νὰ μεταφέρουν τὰ ποιμνιά των, καὶ ὁσάκις συναντοῦν εἰς τὸν δρόμον νερόν, ποταμὸν ἢ ποτάμιον, τὰ ζῷα διέρχονται κολυμβῶντα.

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐμελλον νὰ παρευρεθῶν εἰς τὸ περίεργον τοῦτο θέαμα, χωρὶς νὰ διατρέχουν κανένα κίνδυνον ἐκ τῆς συσσωρεύσεως ἐκείνης μυριάδων βοῶν.

Μόλις ἐφθασαν εἰς τὴν ὄχθη, οἱ βόες ἐσταμάτησαν. Ὁ θέρυδος ἐδιπλασιάσθη, διότι αἱ τελευταῖαι τάξεις ὄθουν ἰσχυρῶς τὰς πρώτας, ἐν ᾧ αὐταὶ ἐδίσταζον ἀκόμη νὰ ριφθῶν εἰς τὸν ποταμόν.

Ἐν τούτοις τὸ ἀπεφάσισαν, ἀναγκασθεῖσαι ὑπὸ τοῦ καμπεστέρου, ὁ ὁποῖος προηγεῖτο.

— Εἶνε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κινήματος, εἶπεν ὁ Βαλδέξ. Θὰ ριφθῇ μὲ τὸν ἵππον του εἰς τὸ ρεῦμα, καὶ τὰ ζῷα θὰ τον ἀκολουθήσουν.

Τῶνόντι, ὁ καμπεστέρος ἐρρίφθη δι' ἑνὸς πηδήματος ἀπὸ τοῦ

ὕψους τῆς ὄχτης. Οἱ βουκόλοι, προηγουμένου ἐνὸς ὀδηγοῦ, ὁ ὁποῖος ἐψαλλεν ἐν εἶδος ἀγρίου ὕμνου, ἐμβατήριον ρυθμοῦ παραδόξου, ἤρχισαν νὰ κολυμβοῦν. Ἀμέσως τότε ἡ ἀγέλη ἐρρίφθη εἰς τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὁποίου ἐβλεπέ τις μόνον κεφαλὰς με μακρὰ κυρτὰ κέρατα, καὶ με ἰσχυροὺς ρώθωνας, φουσώντας με μεγάλην ὀρμὴν. Ἡ διάβασις τοῦ ποταμοῦ ἐγίνετο μ' εὐκολίαν μέχρι τοῦ μέσου τῆς κοίτης, μεθ' ὅλην τὴν ταχύτητα τοῦ ρεύματος,

καὶ ἡδυνάτό τις νὰ ἐλπίζῃ, ὅτι θὰ ἐπερατοῦτο αἰσίως ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ χάρις εἰς τὴν δεξιότητα τῶν ὀδηγῶν.

Ἀλλὰ δὲν συνέβη οὕτω.

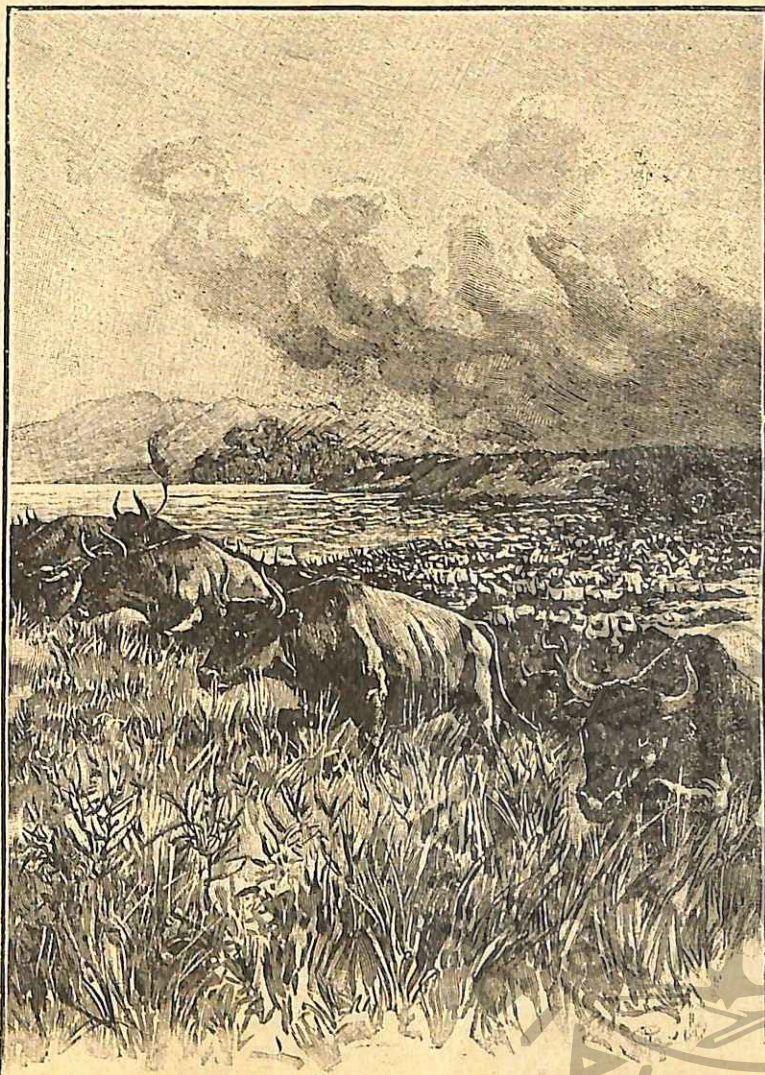
Ἐξαφνα, συγκίνησις μεγάλη παρετηρήθη εἰς τὰς τάξεις τῶν βοῶν, ἐν ᾧ πολλά ἐκατοντάδες ἐξ αὐτῶν εὐρίσκοντο εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι μόλις μέτρων ἀπὸ τῆς δεξιᾶς ὄχτης. Ἐπειτα, τὴν ἰδίαν στιγμήν, αἱ βλασφημίαι τῶν βουκόλων ἀνεμίχθησαν μετὰ τοὺς μυκηθμούς τῶν ζῶων. Ἡ ἀγέλη ὅλη ἐφαίνετο καταληφθεῖσα ὑπὸ τρόμου, ὑπὸ πανικοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ αἰτία ἦτο ἄγνωστος.

— Καρίβες! .. καρίβες! .. ἀνέκραξαν οἱ ναῦται τῆς Μορίσκης καὶ τῆς Γαλλ: νέττας.

— Καρίβες; . . . ἐπανελάθεν Ἰάκωβος Ἑλλῶκ.

— Ναί. . . καρίβες καὶ παράγοι! ἀνέκραξεν ὁ Πάρσαλ.

Τῶνόντι, τὸ ποιμνιον συνήντησεν ἀγέλην γυμνωτῶν, ναρκῶν, ἡλεκτρικῶν ἐγγέλεων, ἐκ τῶν φοβερῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀφθονοῦν εἰς τὰ ὕδατα τῆς Βενεζουέλας. Ὑπὸ τὸς ἐκκενώσεις τῶν ζωντανῶν αὐτῶν κλουζδουρικῶν λαγῆνων γεμάτων πάντοτε καὶ ἰσχυροτάτων, οἱ βόες κατελαμβάνοντο ὑπὸ σπασμῶν, παρέρυσιν, ἐλιπιδύμουν. Ἐπιπλέον μετὰ τὸ πλευρόν, ἐκίνουν διὰ τελευταίαν φόρον τὰ μέλη των ὑπὸ τὴν ἡλεκτρικὴν δόνησιν, καὶ ἐβυθί-

« Τὰ ζῷα διέρχονται κολυμβῶντα. » (Σελ. 293, στήλ. α')

ζοντο. Ούτω πολλοί εξηφανίσθησαν εἰς ὀλίγα δευτερόλεπτα, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι μὴ ὑπακούοντες πλέον εἰς τὴν φωνὴν τῶν βουκόλων, — ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ ἐπίσης προσεβλήθησαν ὑπὸ τῶν ναρκῶν, — ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποκύβουν εἰς τὸ ρεῦμα, καὶ δὲν ἐφθασαν εἰς τὴν ἀντίθετον ὄχθη, εἰμὴ κατὰ πολλὰς ἐκατοντάδας μέτρων μακρότερα. Ἐκτὸς τούτου, ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συγκρατηθοῦν ἐπὶ τῆς ἄλλης ὄχτης οἱ ὄδες, ὠθούμενοι πάντοτε ὑπὸ τῶν ὀπισθεν ἐρχομένων, ἐρρίπτοντο ἀκατάσχετοι εἰς τὸν ποταμὸν, ἐρμαιοὶ τρέμου ἀπεριγράπτου. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια τῶν ἰχθύων, διὰ τῶν πολλῶν ἐκκενώσεων, εἶχεν ὀλιγοστεύσῃ. Ὅθεν πολλοὶ ὄδες κατάρθωσαν νὰ φθάσουν τὴν ἀριστερὰν ὄχθη καὶ νὰ τραποῦν εἰς θορυβώδη φυγὴν διὰ τῆς ἐρήμου.

— Νά, εἶπεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν, πρᾶγμα ποῦ δὲν το βλέπει κανεὶς οὔτε εἰς τὸν Σηκουάνα, οὔτε εἰς τὸν Λείγερ, οὔτε εἰς τὸν Γαρόν! Ἀξίζει νὰ το ἰδῇ κανεὶς μὴ φορὰ!

— Νὰ χαθοῦν! ἐγὼ ὡς ὅλοισιν ἡ Μαροσία: βλέπω, ὅτι πρέπει κανεὶς νὰ φυλάγεται πολὺ ἀπὸ τὰ φοβερά αὐτὰ χέλια!

— Αὐτὸ ἐννοεῖται, καλὲ μου λοχία, ἀπὴντησέν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν· εἶνε τὸ ἴδιον σὰν νὰ εἴχῃ νὰ κάμῃ μὲ ἠλεκτρικὴ συστοιχία!

— Τὸ φρονιμώτερον εἶνε, προσέθεσεν ὁ Πάρσαλ, νὰ μὴ πέφτῃ σὲ νερό, ποῦ εἶχει τέτοια ψάρια.

— Αὐτὸ εἶνε, Πάρσαλ, αὐτὸ εἶνε! ἐπεῖ- πεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν.

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι γυμνωτοὶ ἀφθονοῦν εἰς τὰ ὕδατα τῶν βενεζουελείων ποταμῶν. Μεθ' ὅλον τὸ ἐπικίνδυνον τῆς ἀλυσίας τῶν, οἱ ἀλιεῖς γνωρίζουν ὅτι παρέχουν λαμπρὰν τροφήν, καὶ τοὺς συλλαμβάνουν μὲ δίχτυα. Ἐκεῖ τοὺς ἀφί- νουν νὰ ἐξαγκλήσουν τὸν ἠλεκτρισμὸν τῶν εἰς ματαίας ἐκκενώσεις, καὶ ἐπειτα εἰμ- ποροῦν νὰ τοὺς πιάσουν χωρὶς ἀπειταῖον.

Ὅταν τὰ πλοῖα ἀνέλαβον τὴν πο- ρεῖαν τῶν, ὁ πλοῦς ἐπεβραδύνθη ἐνεκα τῆς ἀνεπαρκείας τοῦ ἀνέμου, ὁ ὁποῖος ἐκόπασε συνήθως τὸ ἀπόγευμα. Εἰς με- ρικὰ στενὰ μέρη, ὅπου τὸ ρεῦμα ἐξε- δηλοῦτο ἰσχυρότερον, ἠναγκάσθησαν νὰ ρυμουλκηθοῦν διὰ τῆς ἐστρίλας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπροξένησε πολλῶν ὥρων ἀπώλειαν. Ἦτο ἡδὴ νύξ, ὅταν οἱ ταξειδιῶται ἐσταμάτησαν ἐναντι τοῦ χω- ρίου Ἑσμεράλδα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχτης, τὸ διάστημα ἐφωτίζετο λαμπρῶς ὑπὸ μεγαλοπρεπῶς φεγγαβολίας φλογῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης κορυφῆς τῆς πυραμίδος ἐκείνης τοῦ Δουίδου, εἰς ὅψος δύο χι- λιῶν καὶ πεντακοσίων μέτρων ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Δὲν ἦτο ἐκρηξίς ἡφαιστείου, ἀλλὰ φλό- γες εὐπετεῖς καὶ φευγαλέαι, αἱ ὁποῖαι ἐχόρευον ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ βουνοῦ. ἐν ᾧ αἱ θαλάσσιαι νυκτερίδες, θαμβώσε-σαι ἀπὸ τὴν λάμψιν, περιπίπταντο ἄνωθεν τῶν πλοιαρίων, τῶν κοιμωμένων παρὰ τὴν ὄχθη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΤΡΟΜΕΡΑΙ ΑΝΗΣΥΧΙΑΙ

Ὅσον οἱ ἰνδοὶ Μπαρὲς θὰ εἶνε Μπα- ρές, ἡ ἐμφάνισις τῶν φλογῶν τούτων ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Δουίδου θὰ θεωρῆται εἰς τὴν χώραν ὡς οἰωνὸς ἀπαίσιος, ὡς προμῆνυμα συμφορᾶς.

Ὅσον οἱ ἰνδοὶ Μαρικιτάραι, θὰ εἶνε Μαρικιτάραι, τὸ ἴδιον φαινόμενον θὰ θεωρῆται ὑπ' αὐτῶν ὡς ἐνδείξις σειρᾶς εὐτυχῶν γεγονότων.

Αἱ δύο αὗται ἰνδικαὶ φυλαί, ἐξηγοῦν, βλέπετε, κατὰ πολὺ διαφορετικὸν τρόπον τὰς λάμψεις τοῦ προφητικῶν τῶν ὅρων. Ἀλλὰ, εἴτε ἡ μία ἔχει δίκαιον εἴτε ἡ ἄλλη, τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ γειννίασις τοῦ Δουίδου δὲν ἐφερὲν εὐτυχίαν εἰς τὸ χωρίον Ἑσμεράλδα.

Δυσκόλως θὰ εὕρισκί τις ὠραιότεραν τοποθεσίαν εἰς τὰς ὄχτας τοῦ Ὁρενόνκου, νομὰς πλουσιωτέρας, κλῖμα εὐκραέστερον. Καὶ ἐν τούτοις ἡ Ἑσμεράλδα εὐρίσκετο εἰς ἀξιοθρήνητον κατάστασιν παρακμῆς καὶ ἐγκαταλείψεως. Ἐκ τοῦ ἀρχαίου χω- ρίου, τοῦ κτισθέντος ὑπὸ ἰσπανῶν ἀποί- κων, μόλις σώζονται τὰ ἐρείπια ἐνδὸς ναΐσκου καὶ πέντε ἐξ καλυθῶν. κατοι- κουμένων προσωρινῶς κατὰ τὰς ἐποχὰς τῆς θήρας καὶ τῆς ἀλυσίας.

Ὅταν ἡ Γαλλία ἐπὶ τῆς καὶ ἡ Μο- ρισκία ἐφθασαν ἐκεῖ, δὲν εὗρον εἰς τὸν λιμένα οὔτε μίαν λέμβον.

Ποῖος ἐδίδωκεν ἐδῶθεν τοὺς Ἰνδοὺς; . . Οἱ λεγεῶνες τῶν κωνόπων, οἱ ὁποῖοι καλοῖσιν τὸ μέρος ἀκατοίκητον, αἱ μυ- ριάδες τῶν ἐντόμων, τὰς ὁποίας ὄλαι αἱ φλόγες τοῦ Δουίδου θὰ ἦσαν ἀνίσχυροι νὰ ἐξοντώσων!

Καὶ τὰ πλοῖα ὑπέστησαν τοιαύτην ἐφοδον, αἱ κοινότητες εἰς ἀπεδείχ-θησαν τὸν ἀνεπαρκεῖς, ἐπιβάται καὶ ναῦται ἔλαβον τόσα δῆγματα, — ἀκόμη καὶ αὐτὸς ὁ ἀνέψιδος τοῦ λοχίου Μαρσι- ἄλη, διότι ὁ θεὸς τοῦ αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν κατάρθωσε νὰ τὸν προφυλάξῃ, — ὥ- στε ὁ Βαλδὲξ καὶ ὁ Πάρσαλ ἀπέπλευσαν πρὸ τῆς αὐγῆς, τῇ βοηθείᾳ τῆς παλάν- τας, ἀναμένοντες τὴν πρωϊνὴν αὔραν.

Ἡ αὔρα αὕτη μόλις ἐδυνάμωσε τὴν δεκάτην ὥραν, καὶ τὰ πλοῖα, μετὰ δύο ὥρας, ἀντιπαρήλθον τὸ στόμιον τοῦ Ἰ- γουάπου, παραποτάμου τῆς δεξιᾶς ὄχτης.

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν δὲν ἐσυλλογίσθη πάλ- λιν νὰ τὸν ἐξερευνησῇ, ὁ δὲ Γερμανὸς Πα- τέρν δὲν τῷ ἐκαμεπαράπονον αὐτὴν τὴν φο- ρὰν, οὔτε ὑπότυπον φιλικῆς ἀστεϊότητος. .

Ἀλλῶς τε ἐν ἄλλο πρᾶγμα ἀπησχό- λει καὶ ἀνησύχει τὴν λοχίαν Μαρ- σιάλην, ἐξίσου δὲ καὶ τὸν Ἰάκωβον Ἑλ- λῶν.

— Ὅσον ἰσχυρὰ καὶ ἂν ἦτο, ὅσον σκλη- ραγωγμένη καὶ ἀκαταπόνητος ἡ Παυλί- να Κερμῶρ, ὑπῆρχε φόβος ὅτι θὰ ἐπλή- ρωνε τὸν φόρον τῆς εἰς τὸ κλῖμα τῆς χῶ- ρας ταύτης. Ἐξ αἰτίας τῶν τελεμάτων καὶ τῶν ἐλῶν, ἐπικρατοῦν ἐδῶ πυρετοί, τοὺς ὁποίους δυσκόλως ἀποφεύγει τις. Χάρης εἰς τὴν ἐξοικειωσίν των, τὰ πληρώματα εἶχον μείνῃ ἀπρόσβλητα. Ἀλλ' ἡ νεᾶνις, ἀπὸ τινων ἡδὴ ἡμερῶν, ἡσθάνετο γενι- κὴν καχεξίαν, ἡ σοβαρότης τῆς ὁποίας οὐ- δένα διέφευγε.

Ὁ Γερμανὸς Πατέρν διέγνωσεν, ὅτι ἡ Παυλίνα Κερμῶρ προσεβλήθη ὑπὸ ἐλῶ- δους πυρετοῦ. Αἱ δυνάμεις τῆς ἡλαττοῦν- ντο, ἡ ὁρεξις τῇ ἔλειπε, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀκατανίκητος ἐξάντλησις τὴν ἡ- νάγκασε νὰ μείνῃ εἰς τὸ στῆθος ὥρας ὀ- λοκλήρους. Κατέβαλλεν ἐν τούτοις με- γάλας προσπάθειας νάντηξ. συλλογιζο- μένη πόσον ἡ ἀσθενεία τῆς θὰ ἐπηύξανε τὰς ἀνησυχίας τῶν συνταξιδιωτῶν τῆς.

Ἀλλ' ἐμενεν ἡ ἐλπίς, ὅτι ἡ ἀσθενεία αὕτη ἦτο παροδικὴ ἀδιαθεσία. . . Ἴσως ἡ διάγνωσις τοῦ Γερμανοῦ Πατέρν ἦτο λαν- θασμένη. . . Ἀλλῶς τε, ἂν οὐ ἦτο γνω- στὴ ἡ σωματικὴ καὶ ψυχικὴ εὐρυστία τῆς Παυλίνας, ἡ φύσις δὲν θάῃτο ὁ καλλίτε- ρός της ἰατρός, καὶ δὲν εἶχε τὸ καλ- λίτερον φάρμακον, τὴν νεότητά; . .

Τὰ πλοῖα ἐσταμάτησαν νὰ διανυκτε- ρεύσουν παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Καβρίμα, παραποτάμου τῆς ἀριστερᾶς ὄχτης, ἀπέ- πλευσαν δὲ τὴν ἐπαύριον, ἀφθόνως ἐφω- διασμένα μὲ κρέας ἐλάφων, κάπριον καὶ ὕδροχοίρων, τοὺς ὁποίους εἶχον φονεύσῃ τὴν προτεραίαν οἱ κυνηγοί. Ὁ καιρὸς ἦτο ἄσχημος. Κατὰ διαλείμματα ἐπιπτε βρο- χὴ ραγδαϊοτάτη.

(Ἐπειτα συνέχισα.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΥΟ ΔΑΚΡΥΑ

Μικρὸ μου, ἀρχοντόπουλο, βοήθεια Κάνε σὲ μὴ καρδοῦλα ποῦ πονεῖ! Κράζει ἡ φτωχιά μὲ πονεμένα στήθεια, Μὲ μὴ βραχνὴν τρεμίσουσα φωνή.

Τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ κρυφοδακρύζουν, Μὲ πονεσιὰ θυροῦν τὴ δυστυχία, Δυὸ λόγια λέει ποῦ καρδιὰς δροαίζουν Κ' ἐλεημοσύνη κάνει 'στὴ φτωχία.

Καὶ τῆς ψυχῆς τοῦ τὰ λαμπρὰ ἀστέρια, — Τὰ δακρύα του, — πρὶν 'στὴ γῇ κυλι- [σοῦν] Ἐπέσανε 'ς ἐνὸς μικροῦ ἀγγέλου χέρια.

Ποῦ τᾶφερε γοργὸς μὲ 'περηφάνια Ἐκεῖ ψηλὰ 'στ' ἀθώρητα οὐράνια, Τοῦ Πλάστη τὴν κορῶνα νὰ σπλίσουν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. Κ.

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

— Ἀς ἐπιστρέψωμεν, εἶπε τέλος ἡ Ἀδελαΐς. Πίστευσέ μου, Ἐρμάνη, ὅτι αὐ- τὸ εἶνε τὸ φρονιμώτερον. Φαντάσου τί τρομερὰν συγκίνησιν ἠθέλαμεν αἰσθανθῆ, ἂν ἐννοῦσαμεν ἔξωθεν ἀπὸ κανὲν τεκμή- ριον — ἀπὸ λάμψιν ἢ ἀπὸ κρότον. — ὅτι συγκροτεῖται μὴχρη εἰς τὴν Ἑρλιν! Νὰ βλέπῃς ἀπὸ μακρὸν τὸν κίνδυνον ἐκείνου τῶν ὁποίων ἀγαπᾷς, χωρὶς νὰ εἰμφορῇς νὰ τρέξῃς καὶ νὰ τὸν βοηθήσῃς. ὦ, εἶνε μαρτύριον! Τὸ ἡξέυρω, διότι τὸ ὑπέφερα.

— Ὅχι, σὲ παρακαλῶ, ἀπεκρίθη ἡ Ἐρ- μάνη, περιβάλλουσα διὰ τοῦ βραχίονος τὴν ὀσφὺν τῆς φίλης τῆς, διὰ νὰ τὴν ὀ- δηγήσῃ εἰς τὸ λίθινον ἐδῶθεν μικροῦ τινος φυλακείου. Ἀς μείνωμεν ἐδῶ. Ἄν δὲν εἴμπορῶ νὰ τρέξω πρὸς βοήθειαν τοῦ Γάστωνος, μοῦ φαίνεται τοῦλάχιστον ὅτι τὸν προστατεύω διὰ τῶν εὐχῶν μου. Ἐ- λα. Ὁμίλησέ μου δι' ὅλας ἐκείνας τὰς σκληρὰς ἀναμνήσεις, αἱ ὁποῖαι σὲ προ- ασπίζουσιν ἀσφαλῶς ἐναντίον νέων δυστυ- χιῶν. Διότι ὁ δίκαιος Θεὸς δὲν θὰ κατα- θλίψῃ βέβαια καὶ τὴν νεότητά σου, ἂν οὐ ἐδοκίμασε τόσον δεινῶς τὴν παιδικὴν σου ἡλικίαν. Naί, ὁμίλησέ μου διὰ τὴν Φλωρεντίαν, διὰ τὸ παλάτι σας τὸ παρὰ τὰς ὄχτας τοῦ Ἀρνου, διὰ τὴν εὐτυχίαν ἐ- τι ποῦ ἔζησες ἐκεῖ, πρὸ τῆς φρικτῶδους στικμῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ὄχλος εἰσῆ- λασεν εἰς τὴν κατοικίαν σας διὰ νὰ τι- μωρήσῃ ἀνάνδρως τὸν πατέρα σου, διότι ἀνῆλθεν εἰς τὸ γαλλικὸν κόμμα τῆς Ἰτα- λίας.

Βεβαίως, ἡ Ἐρμάνη ἐγνωρίζε μὲ ὅλας τῆς τὰς λεπτομερείας τὴν ἱστορίαν τοῦ Γουστινιάνη, πατρὸς τῆς Ἀδελαΐδος, φο- νευθέντος μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν δύο τοῦ υἱῶν εἰς μίαν τῶν στάσεων τῆς Φλω- ρεντίας, — ἀλλὰ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἱστο- ρίας ταύτης δὲν ἐμειώθη ποτὲ δι' αὐτήν. Διότι ὡς ἥρωας εἶχεν ἐκείνους, τοὺς ὁ- ποίους ἡγάπα περισσύτερον εἰς τὸν κό- σμον, καὶ πρῶτον τὸν πατέρα τῆς, σωθέντα εἰς τὴν μάχην τῆς Φορνούης ὑπὸ τοῦ πρε- σβυτέρου ἀδελφοῦ τοῦ μαρκησίου, τοῦ δὲν Ἰουστίνου, ὁ ὁποῖος εἶνε κατόπι οἰκονόμος καὶ παιδαγωγὸς τῶν τέκνων τοῦ ὑποκόμητος τῆς Ναρόννης.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὁ Δὸν Ἰουστῆ- νος ἦτο εὐπατρίδης μεγάλῃς σοφίας καὶ ἀρετῆς, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀφίση εἰς τὸν νε- ὠτερον ἀδελφόν του τοὺς τίτλους καὶ τὰ κτήματα τῆς οἰκογενείας των, διὰ νὰφι- ερωθῇ ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν φιλολογίαν.

Ἐν τούτοις εἶχεν ἀναλάβῃ τὸ ξῆρος ὑπὲρ τῶν Γάλλων, τοὺς ὁποίους ἐνόμιζε σω- τήρας καὶ ἀνακαινιστὰς τῆς πατρίδος του. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν στρα- τευμάτων, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀφίση εἰς τὴν Φλωρεντίαν ὁ Κάρολος Η', οὔτε ἡ φήμη

τοῦ δὲν Ἰουστίνου, τὴν ὁποίαν ἀπέκτη- σε διὰ τῆς ἀνακαλύψεως ἀγνωστων ἐρ- γῶν τοῦ Κικέρωνος, οὔτε ἡ προσωπικὴ του ἀξία ὅς τὸν ἐσωξεν ἐκ τῆς πυρᾶς, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέθανε καὶ ὁ μέγας φίλος του Σαβοναρόλας. ὁ ἀπόστολος τοῦ γαλ- λικοῦ κόμματος, ἐν οἷς Φλωρεντῖνοι κα- τώρθοναν νὰ τὸν συλλάβουν.

Δὲν θὰ τὸν ἐμελε διὰ τὴν ζωὴν του, ἂν δὲν εἶχε νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ζωὴν τῆς ἀνεψίφης τοῦ Ἀδελαΐδος, τῆς μόνης ἡ ὁ- ποία ἐσώθη ἀπὸ τὴν σφαγὴν τῶν συγγε- νῶν του. Τότε ἐφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, καὶ κατόπι περιπετειῶδους ταξιδίου διὰ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Προ- δηγγίας, κατὰ τὸ ὁποῖον θεὸς καὶ ἀνε- ψία πολλοὺς κινδύνους διέτρεξαν καὶ δι- ἐφυγον, κατάρθωσαν ἐπὶ τέλους νὰ φθᾶ- σουν εἰς τὴν μόνην φιλόξενον στέγην, τὴν ὁποίαν συνήντησαν εἰς τὸν δρόμον των, δηλαδή εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὑποκόμητος Ἰωάννου Δεσφᾶ.

Ἡ αὐγὴ ἐλεύκαινε ἡδὴ τὴν ἐσχατι- ἂν τοῦ ὀριζήσαντος, καὶ ἡ Ἐρμάνη ἤκουεν ἀκόμη προσεκτικῶς τὴν διήγησιν τῆς Ἀ- δελαΐδος.

Βῆμα βαρὺ, τὸ ὁποῖον ἀνέβαινε ὀπι- σθεν των τὰς βαθμίδας τῆς ἐλικοειδοῦς κλίμακος, καὶ ψίθυρος λόγων ἐπιπληκτι- κῶν, τὰς εἰδοποίησεν ἔξωθεν ὅτι ἡ κυρία Δὲ Ρεσάκ, πρῶτῃ ἐξ ἐλῶν ἐγειρομένη εἰς τὸν πύργον, ἤρχετο νὰ τὰς ἐπιπλή- ξῃ διὰ τὴν ἐλονύκτιον ἀγρυπνίαν των.

— Σὺ το κρεβάτι! γρήγορα 'στὸ κρεβά- τι! ἐφώναξε καταθυμωμένη ἡ κυρία Δὲ Ρεσάκ. Δὲν εἶνε ἐντροπή, σὲς κόραι εὐ- γενῶν, νὰ φεθῇσθαι καὶ νάνησυχῇτε μὲ τὸ παραμυθρόν;

— Δὲν ἔχετε δίκην, ἀπεκρίθη ἡ Ἐρ- μάνη ἐκτείνουσα τὰς χεῖρας διὰ νὰ ἐναγ- χαλισθῇ τὴν κυρίαν Δὲ Ρεσάκ, — εἰς μά- την ὅμως, διότι ἐκείνη, διὰ νὰ τιμωρή- σῃ τὴν ἀτακτὴν, ὀπισθοχώρησε δὲν ἔχε- τε δίκην, διότι δὲν εἶνε μικρὸν τὸ πρᾶγ- μα ποῦ μας ἀνησυχεῖ ὅσον διὰ φόβον, ἂς εἴχαμεν τώρα πετὰρ, καὶ ὅς ἐβλέπατε ἂν δὲν ἐπετούσαμεν ἀμέσως πρὸς τὴν Ἐρ- λην. . .

— Νὰ κάμῃτε τί; ἀπεκρίθη ἡ παιδα- γωγός. Ἀρκοῦν τὰ τσεκούρια τῶν ξυλο- κόπων, διὰ νὰ μὴ διατρέξουν οἱ δικαί- μας κανένα κίνδυνον. Ἐμπρός! κατεβῆ- τε γρήγορα νὰ κοιμηθῇτε! Τί θέλετε; ὁ- ταν σὲ λίγες ὥρες θὰ ἐπιστρέψουν ὁ ἀδελ- φός σας καὶ ὁ θεὸς σας, νὰ σας περιπαί- ζουν διὰ τὰ χλωμά σας πρόσωπα καὶ τὰ κομμένα σας μάτια; . .

Ἡ Ἐρμάνη καὶ ἡ Ἀδελαΐς ὑπήκου- σαν καὶ ἐκοιμήθησαν μὲ τὴν ἐμπιστο- σύνην διὰ τὴν πρόρρησιν τῆς κυρίας Δὲ Ρεσάκ, ὥστε ὅταν ἐξύπνησαν, ὀλίγον πρὸ τῆς μεσημβρίας, ἡ πρῶτῃ των σκέψις ἦτον, ὅτι ὁ Γάστων καὶ ὁ Δὸν Ἰουστῆ- νος ἤμποροῦσε νὰ ἐπέστρεψαν ἐν ᾧ αὐ- ταὶ ἐκοιμῶντο.

— Αὐτοὶ ὄχι, ταῖς ἀπεκρίθη μία θαλα- μηπόλος, προστρέξασα εἰς τὸν ἦχον τῆς χρυσῆς συρίκτρας, διὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἐρμάνη ἐκραγεῖ τοὺς ἀνθρώπους τῆς. Ἦλθεν ὁ- μως ἕνας ἀπεσταλμένος ἐκ μέρους τοῦ κυ- ρίου Γάστωνος. Ἡ κυρία Δὲ Ρεσάκ συνο- μιλεῖ μαζί του εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν.

Μετ' ὀλίγην ὥραν αἱ δύο νεάνιδες εὐ- ρίσκοντο καὶ αὐταὶ εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, ὅπου ἡ παιδαγωγὸς συνωμιλεῖ μετὰ τοῦ γηραίου ἱπποκόμου, τὸν ὁποῖον εἶχε σταίλῃ ὁ Γάστων.

— Μάχη δὲν ἔγινε, Ρενιέρ; ἡρώτη- σεν ἡ Ἐρμάνη.

— Δεσποινίς, οἱ λύκοι εἶνε ἀκόμη εἰς τὸ δάσος, ἀλλὰ τὴν νύκτα θὰ ἐξέλθουν τὸ ἐλπίζομεν ὅλοι, ἀπεκρίθη ὁ ἱπποκό- μος, κλίνων τὸ γόνυ πρὸ τῆς νεαρᾶς πριγ- κιπίσσης, διὰ νὰ τῇ παρυσιάσῃ τεμά- χιον χάρτου διπλωμένον εἰς τέσσαρα καὶ δεμένον ἀπλουστάτα μὲ μεταξωτὴν κλω- στὴν, ἐλλείψει βουλοκερίου καὶ σφραγίδος.

Ἡ Ἐρμάνη ἀπεσύρθη εἰς τὴν γωνίαν τοῦ παραθύρου, διὰ νάνησυχῇ τῇ σὺχως τὴν ἐπιστολὴν ταύτην.

— Ἐλα, Ἀδελαΐς, εἶπεν ἐπειτα ἑλᾶ- τε καὶ σὲς, καλὴ μου κυρία Ρεσάκ, μο- λονότι ἐφάνητε κακὴ ποῦ με ἀφίστατε νὰ κοιμῶμαι, ἐν ᾧ ἐπερίμεναν ἀπάντησίν μου. Ἐλᾶτε νὰ ἰδῇτε καὶ αἱ δύο τὸν Γά- στωνα ὁλόκληρον, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, μέσα εἰς αὐτὰ πού μου γράφει ἐδῶ.

Αἱ τρεῖς γυναῖκες, ἐσκυμμένοι ἄνωθεν τῆς ἐπιστολῆς, ἀνέγνωσαν ταυτόχροτως:

« Ἀγαπητὴ μου ἀδελφῇ, « Δὲν ὀδικοῦσα τόσον τὴν γενναίον « ψυχὴν σου, ὥστε νὰ σπεύσω νὰ σε « καθησυχάσω δι' ἀγγελιαφόρου, ἂν ὁ « δὲν Ἰουστῆνος δὲν ἐλησμονεῖ εἰς τὸ « Βέρναλζον ὅλον τοῦ το φαρμακείου καὶ « ὅλα τοῦ τὰ ἱατρικὰ ἐργαλεῖα. Ἐπω- « φελοῦμαι λοιπὸν τῆς εὐκαιρίας, διὰ νὰ « σου διηγηθῶ τὰς μικρὰς μου ἐπιτυχίας. « Εἶχα τὴν εὐχαριστήσιν νὰ ἴδω ἐπίδο- « κιμαζόμενον τὸ σχέδιόν μου περὶ τῆς ἀ- « μύνης τῆς Ἑρλιν. Οἱ ἀνθρωποὶ μας « ἐτοποθετήθησαν εἰς ὅσα μέρη ἐκρίνα « ὡς καταλλήλότερα, καὶ ἀνεμίσθησαν « μὲ τοὺς ξυλοκόπους, κατὰ τὰς ἀναλο- « γίας τὰς ὁποίας ἐπρότεινα ἐγώ. Τοῦ- « το ἀποδεικνύει, ὅτι ἔχω τὸ ἐνστικτὸν « τῆς στρατιωτικῆς ἐπιστήμης. Εἶμαι « πολὺ χαρούμενος, μὴ τόσον πολὺ, ὥ- « στε γελῶν μαζί μου ὁ Δὸν Ἰουστῆνος « καὶ ὁ Πάτερ Μωγγῆρος, τὸ μοναστή- « ριον τοῦ οὐοῦ ἐγίνεν ἀρχηγεῖόν μας. « Εἶνε τὸ ἐπικαιρότερον σημεῖον, κα- « ὅσον οἱ λχσταὶ σκοπεδοῦν νὰρπάσουν « τὰ ναυθῆματα, τὰ νηρημένα εἰς τοὺς τοί- « χους τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀγίου Οὐδέρ- « του. Τοῦτο ἐμάθαμεν ἀπὸ ἑνα κατὰ- « σκοπόν των, ὁ ὁποῖος συνελήφθη ὑπὸ τῶν « στρατιωτῶν μας. Ὁ Δὸν Ἰουστῆνος « φρονεῖ, ὅτι τοιαῦτα ὑποκείμενα δὲν θὰ « τολμήσουν ποτὲ νὰ ἐξέλθουν ἡμέραν,

» και τόσοι είνε βέβαιος περί τούτου, ὥστε μού ἔδωσε τὴν ἀδειαν νὰ υπάγω νὰ κυνηγήσω πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνού, ἄνωθεν τοῦ ὄρους, ὅπου εἶνε τὸ μοναστήριον. Ὁ ἀναρριχηθῶ ἐκεῖ μὲ ὅλα τὰ παιδιά, καὶ μὲ μερικὸς ἵππους κότες πεπειραμένους. Ὁ πατέρ-Μωγγή-ρος ἔχει τὴν ιδέαν ὅτι ὑπάρχει φωλεὰ ἄρκτων εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη. Εἶθε νὰ ὑπῆρχε! Ὁ ἦτο δι' ἐμὲ λαμπρὸ τύχη νὰ κάμω τοιοῦτον συναπάντημα!

« Παρακάλεσε τὸν Θεὸν νὰ προσενη-σῇ αὐτὴν τὴν χαρὰν εἰς τὸν ἀδελφόν σου.

» Σὲ φίλῳ «ΓΑΣΤΩΝ»

— Δὲν εἶχα δίκην; ἀνέκραξεν ἡ Ἑρμάνη μετὰ τὴν δευτέραν ταύτην ἀνάγνωσιν. Ἀλλὰ ποῦ πηγαίνεις, Ἀδελαῖς; προσέθεσε, βλέπουμε τὴν νεαράν τῆς φίλῃν διευθυνομένην πρὸς τὴν θύραν.

— Νὰ ἐτοιμάσω ὅ,τι ζητεῖ ὁ θεὸς μου, ἀπεκρίθη ἡ ἀκόλουθος.

Μετ' ὀλίγον ἡ Ἀδελαῖς ἐπανήλθε, φοροῦσα κομψὴν ἐνδυμασίαν ἀμαζόνος καὶ κρατοῦσα τὴν προσωπίδα τῆς.

— Εἶσαι ἐτοιμος νὰ ἀναχωρήσῃς, Ρενιέρε; εἶπε πρὸς τὸν γηραιὸν ἱπποκόμον. Τὰ ἄλογά μας εἶνε σὺν ἡμετέροις, ἐτοιμα, καὶ εἰς τὸν ἰδικόν σου ἐκρέμασα τὸ κιβώτιον τοῦ φαρμακείου.

— Μὰ τί; ἔχεις σκοπὸν νὰ ἀκολουθήσῃς τὸν Ρενιέρον εἰς τὴν Ἑρλιν; ἀνέκραξεν ἡ κυρία Δὲ Ρεσάν.

— Ζητῶ συγγνώμην, κυρία. Ἀλλὰ καθὼς γνωρίζετε, ἐγὼ εἶμαι ἡ βοηθὸς καὶ ἡ νοσοκόμος, ὡς ὅτι ὁ θεὸς μου θεράπευε κανένα πληγωμένον ἢ κανένα ἀσθενῆ. Ὡστε μαζί μὲ τὰ φάρμακα καὶ μὲ τὰ ἐργαλεῖα, ἔστειλε νὰ πάρῃ καὶ ἐμέ.

— Ἀφ' οὗ εἶνε ἔτσι, εἶπεν ἡ παιδαγωγός, δὲν ἔχω νὰ εἰπω τίποτε. Πήγαίνε εἰς τὸ καλὸ ἀγαπητῇ μου κόρη.

Ἡ Ἑρμάνη ἠκολούθησε τὴν φίλῃν τῆς μέχρι τοῦ πυλῶνος.

— Ἔτσι μού ἔρχεται νὰ σε μιμηθῶ, εἶπε, καὶ νὰ πηδήσω στὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου, ὅπως ἀπὸ τὸν Ρενιέρον.

— Νὰ μὴ το κάμῃς, διότι θὰ με ἀναγκάσῃς νὰ μείνω, ἀπεκρίθη ἡ Ἀδελαῖς. Τὸ ἰδικόν σου καθήκον εἶνε ἡ φρόνησις, διότι σὺ ἔχεις πατέρα, διότι εἰς σὲ βεβαίως ἡ τύχη ἐπιφυλάσσει μέλλον λαμπρόν. Ἀλλ' ἐγὼ τί εἶμαι; Πτωχὴ ἐξοριστος, ἡ ὁποία τίποτε δὲν ἔχει νὰ χάσῃ. Ὁ θεὸς μου δὲν μου παρήγγειλε τίποτε, ἀλλ' εἶμαι βεβαία, ὅτι θὰ ἐπιδοκιμάσῃ τὸ κίνημά μου, καὶ ὅτι θὰ χαρῇ ποῦ πηγαί-νω νὰ τον ἀνταμώσω.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΡΕΠΕ νὰ κερδίσι, χωρὶς ἄλλο τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τοῦ Λαχείου ὁ μικρός μου φίλος Ἀριστοτέλης! Εἶχε τόσῳ μεγάλῃν ἐλπίδα, ἀλλὰ καὶ τόσῳ μεγάλῃν σχέδιον! Ἡ ἐλπίς του ἔγινε βεβαιότης, ἀφ' οὗ τοῦ εἶδε καὶ εἰς τὸν ὕπνον του ὅτι θὰ ἐκέρδιζε, — τί ἄλλο θέλετε; — τὰ δὲ σχέδιά του, ὁ κατάλογος τῶν ὁποίων ἠΐξαν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν

καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, ἦσαν πραγματικῶς ἀνεκδιήγητα! Δὲν θὰ περιωρί-ζοτο μόνον εἰς τὴν ἀγορὰν ἑνὸς καλοῦ ποδηλάτου καὶ εἰς τὴν συμπλήρωσιν τῆς συλλογῆς τοῦ τῶν γραμματισμῶν ἄλλα θὰ ἔδιδε καὶ εἰς ὅλα τοῦ τὰ δέλφια ἀπὸ χίλιες δραχμῆς, ἀνὰ τὰς κάμουν ὅ,τι θέλουν, καὶ θὰ ἔκτιζε καὶ ἕνα ὥραιον σπῆτι, διὰ νὰ μὴ πληρώνουν πλεόν νοῦ-κα, καὶ θὰ ἔκαμνεν ἕνα καινούργιον φόρε-μα τῆς Μαριγῶς, τῆς ὑπηρετρίας, καὶ θὰ ἔδιδεν ἑκατὸν δραχμῆς εἰς ἕνα πτω-χὸ παιδί ποῦ δὲν εἶχε νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, καὶ θὰ ἔκαμνεν ἀπὸ ἕνα δῶρον εἰς ὅλους τοὺς συγγενεῖς, καί, — αὐτὸ κατὰ συμβουλήν τοῦ Θεοῦ του. — θὰ κατέθετε τὸ ὑπόλοιπον εἰς τὴν τράπεζαν, διὰ τὸ μέλλον. . . . Βλέ-πετε, ὅτι ὁ μικρὸς Ἀριστοτέλης δὲν εἶ-χε σαφὴν ιδέαν περὶ τοῦ τί καὶ τί ἡμ-ποροῦσε νὰ κάμῃ μὲ εἰκοσιπέντε μόνον χιλιάδας δραχμῶν. Ἀλλ' ἂς μὴ τον μεμ-φώμεν! καὶ πολλοὶ μεγαλήτεροί του δὲν κάμουν ἀκριβεστέρους ὑπολογισμούς. . .

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὁ μικρὸς Ἀρι-στοτέλης δὲν ἐκέρδιεν οὔτε τὸν πρῶτον ἀριθμὸν, οὔτε . . . τὸν τελευταῖον. Παρέβαλε μὲ προσοχὴν τὰς στήλας τῶν ἀριθ-μῶν τῆς κληρώσεως μὲ τὸ γραμματίδιόν του, καὶ ἀνεκάλυψεν εἰς τὸ τέλος ὅτι πα-ρὰ τρεῖς μονάδας θὰ ἐκέρδιζεν . . . ἑ-κατὸν δραχμῆς. Ἀπειπίσια! Κρίμα τὰ μεγάλα σχέδια, κρίμα τὰ ὥρατα ὄνειρα!

Ἀντ' αὐτοῦ ἡ τύχη ἐπροτίμησεν ἕνα ὑπηρετὴν χρωματοπωλείου, τὸν ὁποῖον ἐπλούτισε μὲ εἰκοσιπέντε χιλιάδας, διὰ νὰ δικάσῃ πρῶτα-πρῶτα τὸν σύντροφόν του, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἔννοε νὰ δώσῃ τώρα τὸ ἥμισυ τοῦ κέρδους.

— Ἐγὼ βέβαια δὲν θὰ ἔκαμνα ἔτσι! συλλογίζεται ὁ μικρὸς Ἀριστοτέλης.

Ἄν ἀγόραζα μαζί μὲ κανένα φίλον μου τὸ λαχεῖον καὶ ἐκέρδιζα, ἀμέσως θὰ τοῦ ἔδιδα τὰ μισά. Ἀλλὰ . . .

Καὶ ὁ μικρὸς ἀτυχὴς συμπληρῶνει τὴν σκέψιν τοῦ μ' ἕνα στεναγμόν.

Μετ' ὀλίγον ἐπιλέγει:

— Κρίμα τὰς δύο μου δραχμῆς! . . . Δὲν ἀγόραζα καλλίτερα καραμέλες;

Ἵποθέτω ὅτι τὴν σκέψιν τοῦ μικροῦ μου φίλου θὰ ἔκαμνεν ὅλοι ὅσοι ἡ γό-ρασαν εἰς μάτην γραμματία τοῦ Λαχεί-ου τῶν Ἀρχαιοτήτων, ὅλοι ὅσοι ἐστήρι-ξαν ἐπ' αὐτῶν ἐλπίδας κέρδους καὶ ὄνει-ρα ὥρατα, ὅλοι ὅσοι, μετὰ τὴν κλήρω-σιν τῆς Κυριακῆς, εἶδον τὸς ἐλπίδας τῶν διαφυσωμένων καὶ ἀπέμειναν αἴφνης μ' ἕνα χαρτὶ ἄχρηστον καὶ καλὸν μόνον δι' οὐχίσιμον. Κρίμα τὰς δύο δραχμῆς!

Καὶ ὅμως ὅχι! Αἱ δύο δραχμαὶ δὲν ἐπῆγαν ἄδικα. . . Δὲν θέλω νὰ εἰπω, ὅτι μὲ αὐτὰς ἡγόρασε κανεὶς ὀλίγην ἐλ-πίδα. Αὐτὸ θὰ ἦτο ἀπλὴ πολυτέλεια διὰ σὰς, διότι ἡ νεότης δὲν ἔχει ἀνάγκην Λαχείων διὰ νὰ ἐλπίξῃ καὶ διὰ νὰ ὀνει-ρεύεται. Θέλω νὰ εἰπῶ ὅτι μὲ τὰς δύο ἐκείνας δραχμῆς, ὁ ἀγοραστὴς τοῦ Λα-χείου ὑπεστήριξεν ἕν ἔργον πατριωτικόν, ἐθνικόν, μέγα, — συνεισέφερεν ὑπὲρ ἑνὸς σκοποῦ ὑψηλοῦ καὶ ὥραίου. Διότι, κα-θὼς γνωρίζετε βέβαια, τὸ Λαχεῖον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας δὲν ἔγινεν οὔ-τε διὰ νὰ ἐμπνέῃ ἐλπίδας εὐκόλου πλου-τισμοῦ, οὔτε διὰ νὰ πλουτίξῃ ἀπροόπτως τοὺς ὑπηρετάς τῶν χρωματοπωλείων.

Ἐγινε μόνον διὰ νὰ συναζωνται ἐκ πα-νελληνίου οὕτως εἰπεῖν ἔρανον τὰ χρή-ματα, τῶν ὁποίων ἡ Ἑταιρεία ἔχει ἀ-νάγκην διὰ τὰς ἀνασκαφὰς τῆς, διὰ τὴν συντήρησίν τῆς, διὰ τὰ Μουσεῖά τῆς, διὰ τὰ μέγαρά τῆς, διὰ τὰ δημοσιεύμα-τά τῆς. Κατ' ἔτος, ἀπὸ τὰς τρεῖς ἐκδό-σεις τοῦ Λαχείου, — τώρα μάλιστα πρό-κειται νὰ γίνωνται τέσσαρες, — συνα-ζεται ποσὸν σημαντικόν, τοῦ ὁποίου ἕν μικρὸν μέρος εἶνε τὰ διανεμόμενα κέρδη. Τὸ ἐπίλοιπον χρησιμοποιεῖ ἡ Ἑταιρεία ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης. Ὅλα αὐτὰ τὰ θαυ-μάσια ἀγάλματα, τὰ ὁποία ἡ σκαπάνη τῶν Ἑλλήνων ἀρχαιολόγων ἔφερεν εἰς φῶς, ὅλος αὐτὸς ὁ πλοῦτος, ὁ ὁποῖος ἐξήχθη ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς καὶ δια-τηρεῖται εἰς τὰ Μουσεῖα, φερίεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὸ Λαχεῖον, εἰς τὸ διδραχμον τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου.

Διὰ νὰ γίνωνται τόσαι ἀνασκαφαί, διὰ νὰ γίνωνται τόσαι ἔργα, διὰ νὰ διατη-ροῦνται τόσοι ὑπάλληλοι, χρειάζονται χρήματα πολλά, τὰ ὁποία τὸ πτωχὸν μὲς δημόσιον ταμεῖον δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ πληρώνῃ ἐξ ὀλοκλήρου. Καὶ ἰδοὺ ἔρ-χεται εἰς ἐπικουρίαν τὸ Λαχεῖον, τὸ ὁ-ποῖον παρέχει εἰς τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἑταιρείαν τοὺς πόρους, τοὺς ἀναγκα-ιοῦντας εἰς τὸ ἐθνικὸν ἔργον τῆς.

Βλέπετε λοιπόν, ὅτι αἱ δύο δραχμαί,

καὶ ὅταν γάνῃ, κανεὶς εἰς τὸ Λαχεῖον, δὲν πηγαίνουν ἄδικα, ἀλλ' ἀπεναντίας εἶνε ἀπὸ τὰ ὠραιότερα, τὰ χρησιμώτερα καὶ τὰ εὐγενέστερα ἔξοδα, τὰ ὁποία κα-μνει. Καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, ὡς ἂν ἀγοράζετε Λαχεῖον, τὴν μὲν ἐλπίδα τοῦ κέρδους νὰ θέτετε εἰς δευτέραν μοῖραν, νὰ ἔχετε δὲ ὑπ' ὄψιν σας τὴν βεβαιότητα, ὅτι συνεισφέρετε ὑπὲρ ἑνὸς μεγάλου σκοποῦ.

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

ΦΩΤΕΙΝΗ ΙΔΕΑ

Τὴν νύκτα ἐκείνην τοῦ Ὀκτωβρίου, ἡ τρικυμία ἐμαίνετο εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς Βρετανίας, τὴν ἀπέναντι τοῦ Λοριάν. Τὰ κύματα λυσσαλέα ἐφόρμων κατὰ τῶν γρανιτίνων τειχῶν τοῦ φρουρίου τοῦ Πέρ-Λουί, ἀπειλοῦντα νὰ κατακλύσουν τὴν πόλιν. Εἰς τοὺς κρότους τῆς θυέ-λης, ἀνεμίχθησαν ἀρά γι τὴν νύκτα ἐκεῖ-νην καὶ κραυγαὶ ἀπέλπι-δες δυστυχῶν κινδυνευόν-των; Ἦτο πολὺ πιθανόν, διότι, μετὰ δύο ἡμέρας, ἡ θάλασσα ἐξέβρασε δύο πτώματα ἀγνωστων. Συν-τρίμματα δὲ λείβου καὶ τεμάχια ἰστίου ἐπεβεβαί-ωσαν κατόπιν ὅτι ἐπρό-κειτο περὶ ναυαγίου.

Μὲ τὴν ἐγκαρτέρησιν, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τοὺς βρετανούς, οἱ ἀλιεῖς τοῦ Πέρ-Λουί μετέφεραν τὰ δύο πτώματα εἰς τὸ νε-κροταφεῖον, ἐνέπηξαν εἰς τὸ νεοσκαφὲς χῶμα ἀ-πλοῦν ξύλινον σταυρὸν μὲ τὴν ἐπιγραφὴν: Ἀ-γνώστου ναυαγίου, καὶ ἔπειτα, ἀκολουθοῦ-τες τὸν ἱερέα, ὁ ὁποῖος ἐψιθύριζε τὰς τελευταίας εὐχάς, ἐπέστρεψαν εἰς τ' ἀλιευτικὰ τῶν πλοιαρίων, λέγοντες πρὸς ἀλλήλους, ἀντὶ ἄλλου ἐπιταφίου:

— Οἱ δυστυχισμένοι! Καὶ πῶς νὰ γλυτώσουν μέσα 'ς αὐτὴ τὴ μαύρη καὶ σκοτεινὴ τρύπα;

Ἀλλ' ἡ ἀπλὴ αὐτὴ φράσις τῶν ἀλιέων, ἀκου-σθεῖσα καθ' ὁδὸν συνεκίνη-σε καὶ ἐτάραξε τὴν ἀφελὴ ψυχὴν μιᾶς ἀ-γαθῆς καὶ εὐσεβοῦς γυναικός, ἡ ὁποία εἶχε συνοδεύσῃ καὶ αὐτὴ τὴν κηδεῖαν. . . Ἐπὶ πολὺ ἔμεινε γονυπετὴς εἰς τὸν ἱερόν ἐ-κείνον χῶρον, ἀληθὴ νεκρόπολιν θαλασ-σινῶν, ὅπου ὅλοι, νέοι καὶ γέροντες, ἐκοιμῶντο ὑπὸ στρώμα φυκῶν ἢ λεπτῆς ἄμμου ἀναμίκτου μὲ κογχύλια, ἔχοντας τοὺς κλειστοὺς ὀφθαλμούς ἐστραμμένους πρὸς τὸ πέλαγος. Ἐπὶ πολὺ ἡ κροάσθη

τὸ μονότονον ἄσμα τῆς μεγάλης Θαλάσ-σης, ἡ ὁποία ἐδουλόχευε τὰ τέκνα τῆς εἰς τὸν αἰώνιον ὕπνον τῶν, μὲ τὴν φλοῖ-σθον τῶν ἀσθενῶν τῆς κυμάτων. . . Ἐ-πειτὰ, ἐπειδὴ ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε νὰ δύ-σῃ, ἐξεκίνησε νὰ ἐπιστρέψῃ, ρεμβώδης πάντοτε, εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀκρωτηρίου.

Ἐδῶ, ἀπὸ τῆς παιδικῆς τῆς ηλικίας, ἔζη ἡ Ἰωάννα-Μαρία, μόνη, ταπεινὴ, πτω-χοτάτη, μὲ τὰ ὀλίγα τὰ ὁποία ἐκέρδιζεν ἐπιδιορθώνουσα καὶ σιδερώνουσα φορέμα-τα. Τὸ φθινοπωρινὸν ἐκεῖνο δειλινόν, ἀ-νῆλθε φρίσσουσα τὴν ἡρεπωμένην κλίμα-κα τοῦ οἴκισκου, ἤνοιξε τὴν ἀτελῶς κλει-σμένην θύραν, καὶ εἰσῆλθεν εἰς δωμάτιον σκοτεινόν, μόλις φωτιζόμενον ἀπὸ μικρὸν παράθυρον, βλέπον πρὸς τὸν λιμένα.

Ἐν ᾧ κατεγίνετο εἰς τὸ ἔργον τῆς, μαχεϊρεύουσα καὶ τὴν σούπαν, ἡ ὁποία ἀ-πετέλει στερεοτύπως τὸ δειπνόν τῆς, ἡ Ἰωάννα-Μαρία ἐφαίνετο κατεχόμενη ὑπὸ

ιδίαν ἐκείνην νύκτα, ἐγκλειστος εἰς τὴν ὑαλίνην τῆς φυλακῆς, μία θρυαλλὶς ἐκ κανάβους ἐκείνο βρα-δέως εἰς τὸ παράθυρον τῆς εὐσε-βοῦς γυναικός, ἐξανακτίζουσα μίαν ἀκτὴν εἰς τὸ πικρὸν σκότος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐκοιμᾶτο ὁ λιμήν. . .

Αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκτες παρ-ήρχοντο . . . τὸ ἔλαϊν τῆς κανδή-λας ἐξηγνέτο . . . ἡ ἐργασία ἐ-λειπε κάποτε . . . ἤρχετο ἐποχὴ στερήσεων, δοκιμασιῶν, καὶ ἡ διατή-ρησις τοῦ σωτηρίου φωτός ἐγίνετο βάρ-ρος μέγα διὰ τὴν πτωχὴν γυναικα . . . Ἀλλ' ἡ Ἰωάννα-Μαρία δὲν παρπονέτο . . . εἶχε πάντοτε τὰς ἐλπίδας τῆς εἰς τὸν οὐράνιον φωτόδοτον, καὶ ἡ κανδήλα τῆς ἐκαίε καθὼς νύκτα. Παρῆλθον ἔτη πολλὰ, καὶ τὸ σωτήριον φῶς δὲν ἐσβέ-σθη, παρὰ μὲ τὴν τελευταίαν πνοὴν τῆς εὐσεβοῦς γυναικός.

σκέψεως βαθείας, σοβαρῆς καὶ ἐπιμόνου. — Οἱ ψαράδες ὠμιλοῦσαν διὰ τὸ ἐπι-κίνδυνον σκοτάδι τοῦ λιμένος μας . . . Ἡ «μαύρη αὐτὴ καὶ σκοτεινὴ τρύπα» ὅπου κάθ' ἡμεῖς γάνονται τόσοι δυστυχεῖς, ἔπρεπε νὰ ἦτο φωτισμένη! . . . Οἱ ἄρχον-τες τοῦ τόπου τὸ ὑπεσχέθησαν χίλιες φο-ρὲς ἔως τώρα, ἀλλὰ ποτὲ δὲν τοῦ ἔκαμνεν. Πάντοτε παρουσιάζονται ἐκτακτὰ ἔξοδα, τὰ χρήματα τοῦ μικροῦ δήμου τελειοῦν,

“Οπως και άλλοτε, ή τρικυμία έμπί-
νετο εϊς τόν λιμένα. Άλλά καμμία κρα-
γή άγωνίας δέν έμαντεύετο πλέον έν τῷ
μέσῳ τῆς μανίας τῶν άνέμων. Εϊδοποι-
ούμενα περὶ τοῦ κινδύνου ὑπὸ τοῦ άδιο-
ράτου σχεδόν εκείνου φανοῦ, τὰ πλοίαρία
άπεμακρύνοντο ἀπὸ τούς σκοπέλους καί
δηγυθύνοντο πρὸς τὸ Λορμόρ, ὅπου ή
Παναγία τὰ έπροφύλαττεν ἀπὸ κάθε κα-
κόν.

Πολυάριθμοι φάροι φωτίζουν σήμεραν
τήν ωραίαν εκείνην παραλίαν. Αφόθως
τὰ άλιευτικά πλοίαρία εϊσέρχονται τήν
νύκτα εϊς τόν λιμένα τοῦ Πόρ-Λουί.

Φαίνεται ακόμη τὸ στενὸν παράθυρον,
— ὀφθαλμός έσθεςμένος τώρα, — ἀπὸ τὸ
ὅποιον εἰσέπεμπετο τόσον καιρὸν ή εὔεργε-
τική άκτίς... Η ψυχή τῶν μικρῶν καί
τῶν ταπεινῶν εἰχει κάποτε θησαυροῦς
εὐσπλαγγνίας άπειροῦ! Καί εἶνε εὐφρό-
συνος ή σκέψις ὅτι τὸ άνέσπερον φῶς φω-
τίζει τὸν στέφανον τῆς Ἰωάννας-Μαρί-
ας, — τὸν στέφανον εκείνον, τὸν ὁποῖον
ὁ Θεός έπιθέτει εἰς τὰς κεφαλὰς εκείνων,
οἱ ὁποῖοι έννοοῦν καί εφαρμόζουν τήν
θειάν έντολήν: «Αγασάτε αλλήλους.»
(Eymery) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΤΟ ΠΕΤΩΝ ΚΙΒΩΤΙΟΝ

“Ητο μίαν φορὰν ένας έμπορος τόσον
πλούσιος, ὥστε εἰμπόρει τὰ στρώσῃ με
τὰ χρήματά του ὁλόκληρον ένα μεγάλον
δρόμον καί ακόμη ένα μικρόν· αλλὰ ποτὲ
δέν τοῦ ἤλθε εἰς τὸν νοῦν νὰ τὸ κάμῃ,
εἴθευρε νὰ μεταχειρίζεται καλλίτερα τὰ
πλούτη του. Μόνον ὅταν ήτο βέβαιος ὅτι
θὰ κερδήσῃ έν τάλληρον, τότε εἰώδευε
μίαν πεντάραν. “Ητο πολὺ έπιτήδειος έμ-
πορος καί τοιοῦτος άπέθανεν.

“Ο υἱὸς του εκληρονόμησεν ὅλα του τὰ
χρήματα· έπερνούσε ζωὴν χαριτωμένην,
εἰπήγαινε κάθε βράδυ εἰς τούς χορούς,
έκαμνε χαρτίνοους άετοὺς με χαρτονομί-
σματα, καί εὐχαριστεῖτο νὰ κάμνῃ κύ-
κλους μέσα εἰς τὸ νερόν ρίπτων χρυσά νο-
μίσματα, ὅπως αλλοι ρίπτουν χαλίκια.
Κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον, δέν εἶνε παρά-
δοξον ἂν τὰ έτελείωσε τὰ χρήματά του,
καί ἐπὶ τέλους μόνῃ περιουσίᾳ τοῦ έμει-
ναν εἰκοσι λεπτὰ έν ζευγάρι παντοῦφλες,
καί παλαιὰς τις κοιτωνίτης. “Ολοι οἱ φί-
λοι του, έπειδὴ πλέον δέν εἰμπόρουν νὰ
φανοῦν εἰς τὸν δρόμον μαζὶ του, τὸν πα-
ραίτησαν συγχρόνως· ένας ἀπ’ αὐτοὺς
έν τούτοις έλαβε τήν καλωσύνην νὰ του
στείλῃ έν κιβώτιον με αὐτὰς τὰς λέξεις:
«Βάλε μέσα τὰ ροῦχά σου
καὶ φύγε». Βεβαίως ή συμβουλή ήτο
καλή, αλλ’ έπειδὴ ὁ δυστυχῆς νέος δέν
εἶχε τίποτε νὰ βάλλῃ μέσα, έμβῆκεν εἰς
τὸ κιβώτιον ὁ ἴδιος.

Τὸ κιβώτιον τοῦτο ήτο πολὺ παράδο-
ξον· ἄμα έπέζε κανεὶς τήν κλειδωνιά του
άνέβαινεν ὑψηλὰ εἰς τὸν αέρα ὡς πτη-
νόν. “Ο υἱὸς τοῦ έμπόρου, ἄμα ένόησε
τήν θαυματουργὴν αὐτὴν ιδιότητα, έπέτα-
ξε διὰ μέσου τῆς καπνοδόχης πρὸς τὰ σύν-
νεφα, καί ὅλονέν εἰπήγαινεν έμπρός. Τὸ
κιβώτιον έτρεξε· έρεθίσθη μήπως γείνη
δύο κομμάτια καί κρημνισθῇ ἀπὸ τὸ τρο-
μαρὸν εκείνο ὕψος. Έν τούτοις εἰφθασε
σῶς καί ὕγιης εἰς τήν χώραν τῶν Κά-
φρων.

Αφοῦ έκρυψε τὸ κιβώτιον εἰς τὸ δά-
σος, κάτω ἀπὸ τὰ ξηρὰ φύλλα, εἰπήγεν
εἰς τήν πόλιν, αλλὰ κανεὶς δέν ήπόρησεν
ἄμα τὸν εἶδεν εἰς τοιαύτην κατάστασιν,
διότι οἱ Κάφροι έπεριπάτουν εἰς τούς δρό-
μους ὅπως αὐτός, με κοιτωνίτην καί παν-
τοῦφλες. Έν ᾧ διέτρεχε τὰς ὁδοὺς, ά-
πῆντησε μίαν παραμύθιν καί έν μικρὸν
παιδίον.

—Κυρὰ παραμύθιν, ήρώτησε, ποικανοῦ
εἶνε τὸ μεγάλο εκείνο παλάτι, σιμὰ εἰς
τήν πόλιν, ποῦ εἰχει παράθυρα τόσον ὑψη-
λά;

—Εἶνε ή κατοικία τῆς βασιλοπούλας,
ἀπήντησεν ή παραμύθιν. Τῆς, έπροφῆτε-
σαν, ὅτι ὁ άρραβωνιαστικός της θὰ τήν
κάμῃ πολὺ δυστυχῇ καί θὰ τήν αφήσῃ·
διὰ τοῦτο κανεὶς δέν εἰμπορεῖ νὰ πάγῃ
σιμὰ της παρὰ μόνον έμπρός εἰς τὸν βα-
σιλέα καί εἰς τήν βασίλισσαν.

—Εὐχαριστῶ! εἶπεν ὁ υἱὸς τοῦ έμ-
πόρου. Έπειτα έπέστρεψεν εἰς τὸ δάσος,
έμβῆκεν εἰς τὸ κιβώτιον καί έπέταξεν.
Μετ’ ὀλίγον εἰφθασεν επάνω εἰς τήν στέ-
γην τοῦ παλατιοῦ, καί έμβῆκε σιγά, σι-
γά, ἀπὸ τὸ παράθυρον εἰς τὸν κοιτῶνα
τῆς βασιλοπούλας.

Η βασιλοπούλα έκοιμάτο ἐπὶ ενός
σοφᾶ· ὅσον σιγά καί ἂν έμβῆκεν, ήκουσε
τὸν κρότον καί εἰξύνησε κατατρομαγμέ-
νη· αλλ’ οὗτος τήν έβεβαίωσεν ὅτι ήτο
ὁ Θεός τῶν Κάφρων, καί ὅτι κατέβη ἀπὸ
τὸν οὐρανὸν διὰ τὸ καλόν της. Η βα-
σιλοπούλα ἄμα ήκουσε τούς λόγους τού-
τους ήσύχασε.

“Ο υἱὸς τοῦ έμπόρου καθήσας πλησί-
ον της ήρχισε νὰ της διηγῆται περιερ-
γοτάτας ιστορίας. Τούς Πελαργούς, τήν
Μικρὰν Σειρήνα, τὸ Αἰδόνι.

Η βασιλοπούλα ήτο καταμαγευμένη
ἀπὸ ὅλα τὰ ὠραῖα εκείνα παραμύθια, καί
του ὑπεσχέθη ὅτι δέν θὰ πάρῃ ἄλλον άν-
δρα παρὰ αὐτόν.

—Νὰ ξανάλθῃς τὸ έρχόμενον σάββα-
τον, εἶπε. Έπροσκάλεσα τὸν βασιλέα καί
τήν βασίλισσαν νὰ έλθουν νὰ πιοῦν καφέ·
θὰ το θεωρήσουν μεγάλη τιμὴ τους νὰ
με ὑπανδρεύσουν με τὸν Θεὸν τῶν Κάφ-
ρων. Αλλὰ φρόντισε πρὸ πάντων νὰ
τους διηγῇς καμπόσας ιστορίας. Η
μητέρα μου άγαπᾷ τὰς σοβόρας καί ήθι-
κάς, ὁ πατέρας μου πάλιν προτιμᾷ τὰς
άστείας.

—Μή σε μέλει! θὰ έλθω γεμάτος
παραμύθια.

Απεχωρίσθησαν· καί ή βασιλοπούλα
τοῦ έδωκε δῶρον ένα σπαθί ἐπὶ τοῦ ὁποί-
ου ήσαν ἐπικολλημένα χρυσὰ νομίσμα-
τα, τὰ ὁποῖα βεβίως τοῦ ήρχοντο εἰς
πολὺ κατάλληλον στιγμήν.

Έτρεξε καί ήγόρασεν ένα νέον κειτω-
νίτην, έπειτα εκάθησεν εἰς τὸ δάσος διὰ
νὰ σκεφθῇ κανὲν παραμύθι. Κατ’ αρχάς,
έδυσκολεύθη πολὺ, διότι δέν εἶνε εὐκο-
λὸν νὰ κάμνῃ τις παραμύθια· αλλὰ τέ-
λος πάντων τὸ κατάρθωσε καί τὸ ἀκό-
λουθον σάββατον ήτο έτοιμος.

“Ο βασιλεὺς, ή βασίλισσα καί ὅλη ή
αὐλή ήλθαν νὰ πιοῦν τὸν καφέ των εἰς
τῆς βασιλοπούλας· τὸν υἱὸν τοῦ έμπόρου
τὸν ὑπέδεχθησαν με πολλήν εὐγένειαν.

—Δάδε τὸν κόπον νὰ μας διηγῇς
καμμίαν ιστορίαν, εἶπεν ή βασίλισσα· κα-
νένα παραμύθι διδακτικὸν καί γνωστικόν.

—Η άστεϊὸν διὰ νὰ γελάσωμεν, εἶ-
πεν ὁ βασιλεὺς.

—Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ὁ νέος.
Καί διηγῆθη τὰ εἰρη:

α “Εναν καιρὸ ήτο ένα κουτί σπέρτα τὰ
ὁποῖα ήσαν πολὺ ὑπερήφανα διὰ τήν εὐ-
γενῆ των κατγωγήν. Τὸ δένδρον τῆς γε-
νεαλογίας των, δηλαδὴ ή μεγάλη έλάτη
τῆς ἐποίας αὐτὰ ήσαν κομμάτια, ήτο ἄλ-
λοτε έν ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα δένδρα τοῦ
δάσους. Τὰ σπέρτα ήσαν εἰς τὸ μαγεύρε-
τον μεταξὺ ενός πυρεῖου καί ενός παλαίου
σιδηροῦ άγγείου, εἰς τὰ ὁποῖα διηγού-
ντο τήν ιστορίαν τῆς παιδικῆς των ήλι-
κίας. «Ναί, εἶλεγον, ὅταν εἰμεθα πράσι-
νος κλάδος, εἰμεθα εὐτυχῇ ὅπως εἰς τὸν
παραδείσον. Κάθε πρωτὶ καί κάθε βράδυ
μᾶς προσέφερεν διαμαντέιον τσάι· δηλα-
δὴ δροσιά. “Ολην τήν ήμέραν εἴχαμε τὸν
ήλιον, καί τὰ πουλάκια μᾶς τραγουδοῦ-
σαν παραμύθια. Εἰμεθα καί πλούσια, δι-
ὅτι τὰ ἄλλα δένδρα δέν φοροῦν φορέματα
παρὰ μόνον τήν άνοιξιν· αλλ’ ή ιδιὴ
μας οἰκογένεια εἶχε τὰ μέσα νὰ μας διδῇ
πράσινα φορέματα χειμῶνα-καλοκαίρι.

“Ηκε μία μεγάλη άντάρα καί ή οἰκογέ-
νεια μας διεσκορπίσθη ἀπὸ τούς ξυλο-
σχίστας. Τὸν κορμὸν μας τὸν έθαβον κα-
τάρτι εἰς ένα μεγάλο πλοῖο, τὸ ὁποῖον
εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ τὸν γύρον ὅλου τοῦ
κόσμου· ἄλλους κλάδους τούς μεταχει-
ρίσθησαν εἰς ἄλλας ὑπηρεσίας, καί ήμᾶς
νὰ φωτίζωμεν τούς ανθρώπους. Δι’ αὐτό,
μ’ ὅλην μας τήν μεγάλην καταγωγήν,
εὐρισκόμεθα εἰς τὸ μαγεύρετον.

—Η ιδιὴ μου τύχη εἶνε ὅλως διό-
λου διαφορετική, εἶπε τὸ σιδηροῦν άγγεῖ-
ον. Απὸ τότε ποῦ ήλθα εἰς τὸν κόσμον,
ὅλο με πλύνουν καί με ξεπλύνουν, με
βάζουν επάνω εἰς τήν φωτιὰ ή με καται-
βάζουν. Εἰμαι σπουδαιότατον σκεῦος τοῦ
μαγεύρετου. Η μόνη μου εὐχαρίστησις
εἶνε νὰ έπιστρέφω πάλιν μετὰ τὸ φαγη-
τόν, καθάρὸν καί ὕαλιστερόν ἐπὶ τῆς σα-
πίρτας.

νίδος, καί νὰ συνομιλῶ σπουδαίως με τούς
συντρόφους μου. Δυστυχῶς εἰμεθα πάν-
τοτε περιωρισμένοι ἐδῶ, ἐκτὸς τοῦ κουβᾶ,
ὁ ὁποῖος καμμίαν φορὰν κατεβάνει· καί εἰς
τήν αὐλήν. Εἶνε ἀληθές ὅτι τὸ πανερί
τῆς αγοράς μᾶς φέρει εἰδήσεις ἀπ’ ἐξω,
αλλ’ ἀνακατεῖται εἰς τὰ πολιτικά καί
ἐμιλεῖ με πάρα πολλήν ἐξαψιν περὶ τῆς
κυβερνήσεως καί τοῦ λαοῦ. Καί διὰ τοῦ-
το έν παλαιὸν άγγεῖον προχθές τόσον εἰ-
συγχύσθη, ὥστε έπεσε χάμω καί έσπασεν.
“Αν δέν ἀπατώμαι, τὸ πανερί με τὰς ἰ-
δέας του άνήκει εἰς τήν αντιπολίτευσιν.

—Πολλὰ ἔμιλες! ἀπήντησε τὸ πυρεῖ-
ον. “Ας προσπαθῇσωμεν νὰ διασκεδάσω-
μεν ἀπόψε.

—Ναί, επανέλαθον τὰ σπέρτα, ἃς ἐ-
μιλήσωμεν καί ἃς αποφασίσωμεν ποῖος
εἶνε εὐγενέστατος ἀπὸ ὅλους μας.

—Δέν μ’ άρέσει νὰ ἐμιλῶ διὰ τὸν εἰ-
αυτόν μου, εἶπε τὸ πῆλινον άγγεῖον. Εἰμ-
ποροῦμεν νὰ ἐμιλήσωμεν δι’ ἄλλα πράγ-
ματα. “Εγὼ θὰ κάμω τήν αρχήν νὰ διη-
γῇθω τήν ιστορίαν τῆς ζωῆς μου, έπει-
τα ὁ καθέις ἃς κάμῃ τὸ ἴδιον. Τί ἄλλο
διασκεδαστικώτερον ἀπ’ αὐτό; Λοιπόν,
εἰς τὰς παραλίας τῆς Βαλτικῆς, ὅχι μα-
κρὰ ἀπὸ τὰ ὠραιότατα δάση, τὰ ὁποῖα
σκεπάζον τήν άγαπητήν μας πατρίδα...

—Τί ὠραῖα! ἰδοὺ ὠραία αρχή, άνέ-
κραξαν τὰ πινάκια· ή αρχὴ δείχνει πῶς
θὰ εἶνε ὠραία ή ιστορία.

—“Εκεί, εἰς τὸ πῆλινον άγ-
γεῖον, έπέσασα τήν νεότητά μου μέσα εἰς
μίαν ήσυχὴν οἰκογένειαν. Τὰ έπιπλα τὰ
ήνοίχθη, τὸ πάτωμα τὸ έσογγάριζαν, καί
τὰ παραπετάσματα τὰ εκκαθάρριζαν, κάθε
δεκαπέντε.

—Τί ὠραῖα ποῦ τα διηγείσαι, εἶπεν
ή σκουῖπα· μπορεῖ νὰ νομίσῃ κανεὶς ὅτι
ἐμιλεῖ καμμία καλὴ οἰκοκυρά, τόσον μυ-
ρίζουν καθαρότητα αὐτὰ ποῦ λέγεις.

—Βέβαια! εἰφώναξεν ὁ κουβᾶς, καί
ἀπὸ τήν χαράν του επήδησεν ὀλίγον· έν
μέρος τοῦ νεροῦ του έχύθη με θόρυβον
κατὰ γῆς.

Καί τὸ άγγεῖον εἰς τὸ πῆλινον άγ-
γεῖον, τῆς ἐποίας τὸ τέλος ήτο τό-
σον ὠραῖον ὅσον καί ή αρχή.

“Ολα τὰ πινάκια εκινήθησαν με εὐ-
θυμίαν, καί ή σκουῖπα έλαβε μερικὰ φύλ-
λα σελίνου ὅπως στεφανώσῃ τὸ άγγεῖον.
Βέβαια αὐτὴ ή τιμὴ θὰ δυσχερέσῃ τούς
ἄλλους, αλλὰ έσκέφθησαν. «Αν τον στε-
φανώσω σήμεραν, θὰ με στεφανώτῃ αύριον».

—“Ας χορεύσωμεν! εἶπεν ή πυράγρα,
καί ήρχισαν νὰ χορεύουν. “Ητο περιεργὸν
νὰ τήν έβλεπε κανεὶς πῶς εἴηκονε τὸ ένα
της πόδι εἰς τὸν αέρα. Τὸ παλὸν σκέ-
πασμα τῆς καθέκας έσκασε ἀπὸ τὰ γε-
λια βλέποντὸν τὸν χορὸν τοῦτον.

—Κ’ ἐγὼ θέλω νὰ στεφανωθῶ, εἶ-
πεν ή πυράγρα· καί τήν έστεφάνωσαν.

—Τί ἀπαίτησις! έσκέπτοντο τὰ
σπέρτα.

Έπειτα ή τσαῖερα παρεκλήθη νὰ τρα-
γουδήσῃ, αλλὰ προσεποιήθη ὅτι εἶνε κρυ-
ωμένη. Τὸ έπραττεν ἀπὸ ἀλαζονείαν, δι-
ὅτι ὅταν ήτο πληθὸς εἰς τήν αἴθουσαν, έ-
τραγῶδει πάντοτε.

Εἰς τὸ παράθυρον ήτο έν παλαιὸν πε-
ρὸν χηνός, τὸ ὅποιον μεταχειρίζετο ή ὕ-
πηρέτρια διὰ νὰ γράφῃ. Τὸ πτερὸν τοῦ-
το δέν εἶχε τίποτε αξιοπαράτηρητον, εἴ-
μιθ ὅτι ήτο πολὺ βουτηγμένον εἰς τήν με-
λάνην. Αλλως τε, ὑπερφανεῖτο διὰ
τοῦτο.

—Αν ή τσαῖερα δέν θέλῃ νὰ τραγω-
δήσῃ, εἶπε, δέν μας μέλει. “Εξω εἰς τὸ
κλωβὶ εἶνε τὸ ἀηδόνι, τὸ ὅποιον θὰ τρα-
γουδήσῃ καί χωρὶς νὰ το παρακαλέσωμεν,
μολονότι δέν έμαθε τίποτε· θὰ εἰμεθα ἐ-
πισκεῖς ἀπόψε.

—Αὐτὴ ή πρότασις μοῦ φαίνεται ἀνάρ-
μοςτος, ἀπήντησε τὸ ἱμπρίκι, ἀδελφός
τῆς τσαῖερας· διατί νὰ δεγθῶμεν άνχη-
ταξὺ μας ξένον πουλί; Δέν εἶνε διόλου
πατριωτικόν. Αἰφίω κριτὴν τὸ πανερί
τῆς αγοράς.

—Νὰ σας εἰπῶ τήν ἀλήθειαν, ἀπεκρίθη
τὸ πανερί, εἰμαι έντελὼς δυσχερεστημένο
διότι περὶ κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον τήν
βραδυά μου. Καλλίτερον θὰ ήτο, μοῦ φαί-
νεται, νὰ βάλωμεν εἰς τήν θάλασσαν
ἃς μείνῃ ὁ καθέις εἰς τὴν θέσιν του καί
ἐγὼ διευθύνω τήν διασκέδασιν· θὰ ἰδῇτε
τί ὅλ γίνῃ.

—“Οχι, ἄρσέ μας νὰ κάμωμεν θόρυ-
βον! εἰφώναξαν ὅλα τὰ μαγειρικά σκεῦη.
Αλλὰ τὴν στιγμήν εκείνην ή θύρα
ήνοίχθη, καί έμβῆκεν ή ὑπῆρέτρια· κα-
νεὶς δέν εκινήθη πλέον· κανεὶς δέν εἰψι-
θύρισε λέξιν.

Έν τούτοις καί τὸ μικρότερον άγγεῖον
εἰς αὐτῶν, ὅσον μικρὸν καί ἂν ήτο, ἐ-
νόμιζε τὸν εαυτόν του εκανώτατον καί πο-
λὺ εὐγενέος καταγωγῆς.

—Ναί, έσκέπτετο, τὸ καθὼν ἐξ αὐτῶν,
ἂν άφρινον ἐμε νὰ διευθύνω, πολὺ διαφο-
ρετικά θὰ διεσκεδάζωμεν ἀπόψε.

Η ὑπῆρέτρια έλαβε τὰ σπέρτα διὰ ν’
ανάψῃ φωτιά. Θεέ μου! πῶς έτρίφθη-
καν καί πῶς ήναψαν με κρότον!

—Τώρα, έσκέπτοντο, ὅλοι εἶνε ήναγ-
κασμένοι ν’ ἀναγνωρίσουν τήν λάμψιν
μας! Τί φῶς! τί... Μέλις επρόφθα-
σαν νὰ τὸ σκεφθοῦν καί ήσαν πλέον μια
σταλὴ στάκτη».

—Τί ὠραία ιστορία! εἶπεν ή βασίλισ-
σα· ἐνόμιξα ὅτι ήμουν μέσα εἰς τὸ μα-
γεύρετον, σιμὰ εἰς τὰ σπέρτα. Δι’ αὐτό θὰ
σοῦ δώσωμεν τήν κόρην μας γυναίκα.

—Ναί, βέβαια, προσέθηκεν ὁ βασι-
λεὺς, τήν κόρην μας θὰ τήν πάρῃς γυ-
ναῖκα, καί ὁ γάμος θὰ γίνῃ τήν Δευτέρα.

Με τὸν τρόπον με τὸν ὅποιον τοῦ ὠ-
μίλουν, έθεώρουν τὸν υἱὸν τοῦ έμπόρου ὡς
μέλος τῆς οἰκογενείας των.

Τήν παραμονὴν τοῦ γάμου, εἰγινε φω-
ταψία εἰς ὅλην τήν πόλιν· έρριψαν εἰς

ὅλους τούς δρόμους ζυμαρικά καί μακα-
ρόνια· οἱ μάγκες έσκαρράλωναν εἰς τὰ
δένδρα, εἰφώναζαν οὐρρά! καί εἰσφύριζαν
με τὰ δάκτυλά των. “Ητο ἀληθινά μεγα-
λοπρεπέστατον θέαμα.

—Τώρα, εἶπεν ὁ υἱὸς τοῦ έμπόρου,
πρέπει ν’ ἐγὼ νὰ κάμω κάτι τι.

Ηγόρασεν ἀπὸ ὅλα τὰ εἶδη τῶν πυρο-
τεχνημάτων, τὰ έβλεπεν εἰς τὸ κιβώτιόν
του καί ανύψωθη εἰς τὸν αέρα.

Ρούτς! ρίτς! ρούτς! τί βρόντος!
τί λάμψις! καί πόσα χρώματα!

Οἱ Κάφροι ἄμα εἶδον αὐτά, ήρχισαν
νὰ πηδοῦν ἀπὸ χαράν, καί τόσον πολὺ, ὥ-
στε αἱ παντοῦφλαί των έπηδούσαν ἔως
εἰς τὰ αὐτιά των. Ποτὲ δέν εἶχον ἰδῇ
παρόμοιον φαινόμενον. Τώρα ήσαν πλέον
πεπεισμένοι ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Θεός των θὰ ἐ-
λάμβανε γυναῖκα τήν βασιλοπούλαν.

Έπανέλθον εἰς τὸ δάσος, ὁ υἱὸς τοῦ
έμπόρου εκκέρθη: Πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς
τήν πόλιν, διὰ νὰ μάθω τί έντύπωσιν ἐ-
προξένησαν τὰ πυροτεχνήματά μου. Η
ἐπιθυμία αὐτὴ ήτο έντελὼς φυσική.

Τί παράδοξον πράγματα τοῦ διηγῆθη-
σαν! ὁ καθέις τὸν εἶχεν ἰδῇ διαφορετικὰ,
αλλ’ ὅλοι ήσαν καταμαγευμένοι.

—Εἶδα τὸν Θεὸν τῶν Κάφρων, εἶλεγεν
ὁ εἰς· εἶχεν ὀφθαλμούς λαμπροὺς ὡς
άστρα· καί γένειον ὅμοιον με τὸν άφρον
τῆς θαλάσσης.

—Έπέταξε επάνω εἰς ένα μανδύαν,
καμωμένον ἀπὸ φλόγας, εἶλεγεν ἄλλος·
καί εἰς τὸς πτυχὰς τοῦ μανδύου, έφτερού-
γισαν μικρὰ εὐμορφα άγγελοῦδια.

“Ο νέος ήκουσε πολλὰ καί διάφορα
πράγματα τήν έσπέραν εκείνην, τήν πα-
ραμονὴν τοῦ γάμου τοῦ. Τέλος έπέστρε-
ψεν εἰς τὸ δάσος ὅπως έμβῆ εἰς τὸ κιβώ-
τιόν του· αλλὰ δέν το εὔρε πουνενά. Τὸ
κιβώτιον εἶχε κατ’ εἶπε κατ’ ἀπὸ ένσπιν-
θήρα πυροτεχνήματος. Μόνον ὀλίγη
στάκτη έμενε. “Ο δυστυχῆς νέος δέν εἰ-
μπορεῖ πλέον νὰ πετάξῃ ἄτι νὰ ξαναῖδῇ
τήν ἀρραβωνιαστικὴν του!

Έκείνη τὸν επερίμενεν ἐπὶ τῆς στέγης
ὅλην τήν ήμέραν· τὸν περιμένει ακόμη.
Έκείνος έν τούτοις διατρέχει τὸν κόσμον,
διηγούμενος παραμύθια καί περιπετειάς·
αλλὰ καμμία δέν εἶνε τόσον ὠραία ὅσον
ή ιστορία τῶν σπέρτων.

(Andersen) ΑἰΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Διηγήματα

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Τιμᾶται φράγκα 5)

Η προθεσμία τῆς έγγραφῆς παρετάθη
μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου. Οἱ θέλοντες
καί τὰς δύο σειράς, στέλλουν φρ. 6.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τί ἔπαθες, Ἀλέκο, καὶ κλαῖς ;
— Νά, ὁ Νίκος μοῦ ἔδωκεν ἓνα μπάτσο ...
— Καὶ δὲν ντρέπεσαι νάφινγς νά σε δέρνουν;
Ἐπρεπε νά τοῦ τον ἀνταποδώσῃς.
— Μὰ ἐγὼ τοῦ τον εἶχα δώσῃ... προτῆτερά!
Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Κοριθιακοῦ Καστέρου.

Ἡ Παριστορία πρὸς τὴν μικρὰν Νόνην :
— Πόσο ἐκοιμήθης ;
Καὶ ἡ μικρὰ Νόνη :
— Μιὰ ὀκτῆ !
Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Παριστορίας.

Ὁ Μικρὸς Κατεργάρας πρὸς τὴν ἀδελφήν του :
— Ἄχ, τί καλὴ που εἶσαι ἀδελφούλα μου...
ἐγὼ εἶμαι τεμπελάκι... βάλε μου λίγο τὲς κάλ-
τσες μου.
Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Σιμωνῆς Κόρης.

Ὁ μικρὸς Νίκος ἤκουσε τὸν πατέρα του νά
λέγει ὅτι τὸ καλὺτερον καὶ παχύτερον γάλα εἶνε
τῆς Θεσσαλίας, ἕνεκα τῆς καλῆς βοσκῆς.
— Ἀπ' ἐκεῖ λοιπόν, παπάκη, εἶπε, νά φέ-
ρωμε παραμάνα γιὰ τὸν μπεμπέ.
Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Βιδέν Πάουελ.

Ἡ μικρὰ Ἀγγέλα παργγέλλει στὴ φίλῃ της
Ἀγλαΐτσα ὅτι : «κάτι ἔχει νά της πῇ, ἀλλὰ
δὲν της το λέγει.»
Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ Κύματος.

ΔΙΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΥΠΕΝΘΥΜΙΩ εἰς τοῦ καθυστεροῦντας τετρά-
δια Μ. Μυστικῶν, ὅτι κατὰ τὰ δημοσιευθέντα
εἰς τὸ 33ον φύλλον πρέπει νά σπεύσουν νά ἀπο-
δώσουν τὰ ὀφειλόμενα τετράδια μέχρι τέλους
Σεπτεμβρίου τρέχοντος, διότι τὴν 7 Ὀκτωβρίου
(εἰς τὸ 40ὸν δηλαδὴ φύλλον) θάρξῃς ἡ δημοσίευ-
σις τοῦ Καταλόγου τῶν καθυστερούντων ὅ αἱ
μοσιευθῇ πρῶτον, ὡς πόμνησις, τὸ ψευδώνυμόν
των καὶ τὸ ποσὸν τῶν τετραδίων, τὰ ὅποια ἔ-
καστος ὀφείλει· ἐὰν δὲ καὶ μετὰ τὴν ὑπόμνησιν
ταύτην, δὲν φανοῦν πρόθυμοι νάποδώσουν τὰ ὀ-
φειλόμενα, θὰ δημοσιευθῶν καὶ τὰ ὀνόματά των,
πρὸς ἱκανοποίησιν ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἐδέχθησαν
τὴν προταθεῖσαν ἀνταλλαγὴν καὶ ἔστειλαν πρῶ-
τοι τετράδιον, εἰς μάνην περιμένοντες μέχρι σὴ
μερον τὴν ἀνταπόδοσιν.

Λυποῦμαι πάρα πολὺ ποῦ δὲν θάπαντήσω τή-
μερον εἰς τὰς ἐπιστολάς αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος.
Τρεῖς - τέσσαρες ἡμέρας ἤμουν ἀδιάθετη, μὲ
δυνατὸν πονοκέφαλον, καὶ οὐκ ἔνοιγα κἄν τὰς
ἐπιστολάς. Ἡλθ. ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς τυπώσε-
ως τοῦ φύλλου, καὶ ἐγὼ δὲν εἶχα κάμῃ τίποτε. Τώ-
ρα ἔγινε δόξα τῷ Θεῷ καλὰ, ἀλλὰ δὲν μου μέ-
νει καιρὸς νά γράψω Ἀλληλογραφίαν. Περιορί-
ζομαι λοιπὸν μόνον εἰς τὰς ἐπείγουσας ἐγκρίσεις
τῶν ψευδωνύμων, στέλλω ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φιλάκι
εἰς ὅλους, καὶ ἀναβάλλω τὰς ἐκτενεστέρας ἀ-
παντήσεις διὰ τὸ προσεχές.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των δέχο-
μαι, μετὰ χάρις εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ
εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους :
Λέοντα (ποῦ ἐπεσκέρθη τὸ Γραφεῖόν μου καὶ
ἀφῆκεν ἀρίστὰς ἐντυπώσεις) Κουφιοκεφαλὰ-
κηρ (Μ. Κ. λάβε αὐτὸ ποῦ θέλεις, ἀλλὰ τί ὅ αἱ
τραβῆς εἰς τὸ «Παιδικὸν Πνεῦμα» μὴ ἐρωτᾷς!)
Ἀστὸν τῆς Ἡμέρας (Γ. Κ. ἀπὸ τῶν δεκαῶν
ποῦ ἐπρότεινες, αὐτὸ ἦτο τὸ ὀραιότερον) καὶ
Κόνασιμόδον (Ν. Π. πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ
πρῶτη ἐπιστολή σου καὶ ἀναμένω συνέχειαν.)
Δόκιμοι, δέχομαι.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νά ανταλλά-
ξουν· ὁ Ἀρόμητος Ἰεραπόδοτος μετὰ τὴν Με-
λαγχροινὴν τῆς Ἀνδρου, Νοσταλγοῦσαν Ἐλ-
ληνίδα καὶ Μελλουσαν Καλόρησαν (εἰ δυνα-
τὸν μετὰ τὰ ὀνόματά των) — ἡ Σανθὴ Γαλανο-
μάτα μετὰ τὴν Χωρίδα τοῦ Ζεφύρου, Νεολαίαν
τῶν Παρισίων, Φιλόμουσον Νεάριδα, Κόκκι-
νην Ἐξοχὴν καὶ Στέφανον Δάφνης — ὁ Χι-
ακὸς Οὐρανὸς μετὰ τὴν Χιακὴν Μαργαρίταν —
ὁ Ὑψιπέτης Ἀετὸς μετὰ τὸν Χιονισμένον Μά-
ιον καὶ Ἐλληνηκὸν Ἐδαφος — ἡ Κωπηλῆτις
Κύθρου μετὰ τὴν Θαλασσιὴν Λουλοῦδι, Φουσκο-
θαλασσινὰ, Λέοντα τῆς Θαλάσσης, Θαλασσινὸν
Ζωγράφον καὶ Θαλασσοταραχὴν — ἡ Ἀνοιξι-
ἀτικὴ Βραδυὰ μετὰ τὴν Δροσερὰν Ἐσπέραν,
Ἀφροσπεφανομένην Θαλασσάν καὶ Πανταγῶ
Παρνῶτα — τὸ Ἑκρητικὸν Κάστανον τῆς Τσοῦ-
χτραν, Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου, Ἀσπερὸ Κάρ-
βουνο, Μαράμενο Φύλλο (μετὰ τὸν ὀνόματά της)
καὶ Παρόμιλλον — τὸ Ἀρθος Μαῖον μετὰ τὴν
Ἀργυρῶν Σπρίκτραν, Σοφὸν Πιττακόν, Πι-
κραμένην Καρδούλαν, Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου
καὶ Κωπηλῆτιδα Κύθρου — ἡ Σανθὴ Μαυρομ-
μάτα μετὰ τὸν Χιονισμένον Μαῖον, Φιλόρη-
σαν Θαλασσινὰν, Τάγαν, Τάγαν, Λεοντοστοι-
χίαν Ἀθηνῶν καὶ Νεαράς Ἀμερικανίδας —
ἡ Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου μετὰ τοὺς Δικηγόρους
τῆς Νεολαίας — ἡ Ἀμβρακιδεύς Αἰὶρα μετὰ τὸν
Φίλν Μοῦ-Ἀῖ, Σκαριδάκι, Μικρὸν Κατεργά-
ραν, Παρόμιλλον καὶ Ἐσμερῶν (ἐν θέλουν
μετὰ τὰ ὀνόματά των) — ἡ Ἀκτινοβολοῦσα Σε-
λῆνη μετὰ τὸν Ἰππότην τῆς Ὀμίλης, Δικη-
γόρους τῆς Νεολαίας, Παρόμιλλον καὶ Μικρὸν
Κατεργάραν (μετὰ τὰ ὀνόματά των) — ἡ Φιλόρη-
σαν Θαλασσινὰν μετὰ τὸν Τάκινθον, Ἀκτινο-
βολοῦσαν Σελήνην καὶ Μεγεθέδειον Μπουκε-
τάκι — ὁ Φευτοδικηγόρος μετὰ τὴν Βίλν, Με-
λαγχροινὴν Σεληνολάτριδα καὶ Χλόην τοῦ
Κηρισσοῦ — ἡ Πράσινη Ἐξοχὴ μετὰ τὸ Ἀγνά-
θι τοῦ Ἀρσακείου, Φουγάρο τῆς Εὐγενείας
καὶ Περονόδοτον Αἰγίον — ὁ Βοσκός τῆς
Ἐρήμου μετὰ τὸν Κορινθιακὸν Κύμα, Χλόην
τῆς Θαλάσσης, Νεολαίαν τῶν Παρισίων,
Ἀγνάθι τοῦ Ἀρσακείου καὶ Ζιζάνιον τοῦ
Γυμνασίου (μετὰ τὰ ὀνόματά των) — τὸ Τρεμο-
σθῶν Ἀστὴρ μετὰ τὸν Ἐλπιδοφόρον, Νεράϊ-
δαν τῶν Σπετσῶν, Ἐνδοξὸν Σοῦλι καὶ Μελαγ-
χολικὴν Σεληνολάτριδα — ἡ Ἀνέλιπτος
Χαρά μετὰ τὴν Παιδικὴν Χαράν, Χιονοσκεπὴ
Δίφνην καὶ Ἀρνάκι τοῦ Γαλατερῆ — τὸ Ἀ-
σπερὸ Κάρβουνο μετὰ τὴν Κυματίζουσαν Θαλά-
σσαν, Ἐλληνηκὴν Ψυχὴν καὶ Ἀνεμώνην τῶν
Πατησίων, (εἰ δυνατόν μετὰ τὰ ὀνόματά των) —
ὁ Κεραμιδόγατος μετὰ τὸ Ἐαρινὸν Ἀρωμα,
Ἰον τοῦ Ἀργῶ καὶ Φιλόρησαν Ἐαρθομαλλοῦ-
σαν (μετὰ τὰ ὀνόματά των, ἐν θέλουν) — ἡ Δρο-
σερὰ Ἐσπέρα μετὰ τὸν Παρδαλὸν Γάτον καὶ
Μικρὸν Χωριατοπούλαν — ἡ Κυματίζουσα
Θάλασσα μετὰ τὸν Κυνηγὸν τῶν Αἰγῶν,
Ἰππότην τοῦ Κόρακος, καὶ Ἐαρινὸν Ἀρω-
μα — ἡ Ἀνθοδέσμη Μαργαρίτων μετὰ τὴν Ἐ-
ρυθρὰν Ἀρθοδέσμη, Κελαιδίστραν καὶ Ἀρ-
θος τῆς Ἰππομῆδος — ἡ Τρυφὼ μετὰ τὴν Με-
λαγχολικὴν Σεληνολάτριδα καὶ Φιλόρησαν
Ἐαρθομαλλοῦσαν — ἡ Γλυκὴ φεγγὸς Σελήνη
μετὰ τὴν Ἰππερήφανην Ἐλληνίδα (μετὰ τὸν ὀνό-
ματά της) — ἡ Μελαγχροινὴ τῆς Ἀνδρου μετὰ τὴν
Χλόην τῆς Θαλάσσης, Ἐλπίδα τῶν Δυστυ-
χῶν, Θάλασσαν τῆς Ἀνδρου καὶ Ἀνοιξι-
ἀτικὴν Βραδυὰν μετὰ τὰ ὀνόματά των) — τὸ Ζι-
ζάνιον τοῦ Γυμνασίου μετὰ τὸν Φευτοδικηγό-
ρον, Μεγεθέδειον Μπουκετάκι, Μελαγχο-
λικὴν Σεληνολάτριδα, Κύθρον τοῦ Στρομ-
βίος καὶ Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα — ἡ Ἰπε-
ρήφανη Ἐλληνίς μετὰ τὴν Γλυκὴν Σελήνην
Πηλοισιὰν Σελήνην, Ἀκτινοβολοῦσαν Σε-
λῆνην, Ἀργυρῶν Παναθήλιον καὶ Μελαγ-
χολικὴν Σεληνολάτριδα (εἰ δυνατόν μετὰ
τὰ ὀνόματά των) — ὁ Τυδεὺς μετὰ τὴν Πέτραν Σκα-
ρίδου καὶ Κρονίωνα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεχταὶ μέχρι τῆς 23 Ὀκτωβρίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νά γράψῃ
εἰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνιζόμενοι, πηλῆται ἐν
τῷ Ἱερῷ μας εἰς φακίλλους, ἐν ἱκαστοῖς
περίχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

593. Συλλαβογρίφος.

Τὸ πρῶτον νά ζητήσῃς εἰς ἀριθμητικὰ
τὸ ἄλλο μου εἶν' ἓνα ἀπὸ τὰ κητικὰ,
Τὸ σύνολόν μου τώρα ἂν θέλῃς νά ἤξεύρῃς,
Στὰς πόλεις τὰς ὀρχαίας ἐρευνῆσαι νά εὕρῃς.
Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Τριπολίτου.

594. Τονόγριφος.

Χώραν, λύτα, τῆς Ἀσίας ἂν προπαροξυτονίσῃς,
Μίαν φοδερὰν γυναῖκα παρυσὺς θὰ σχηματίσῃς.
Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ζωφροῦ Νέφους.

595. Ἀναγραμματισμός.

Κεφαλῆς, φίλε, στολίσω ἂν μάψῃς, ὅπως ἔλω.
Ἄν με ἀναγραμματίσῃς, κατοικίαν σου παρέχω.
Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἀσπρῶ Ποντικίου.

596. Κυβόλεξον.

★ ★ ★ Α

★ ★ Ω

★ Λ ★

Δ ★ ★ ★

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Σιμωνιῆ.

597. Μαγικὴ Εἰκὼν.

Ἡ μήτηρ προστάζει τὸν μικρὸν Τὸτὸν κάτι
νά κάμῃ. Ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ὑπακούει, καὶ γε-
λά. Τότε ἡ μήτηρ λέγει : «Γελά δ' ὁ μωρὸς
κἄν τι μὴ γελοῖον ᾖ.» Τί ἄρ' αὖ γε τὸν εἶχε προ-
στάξῃ ;
Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Θαλασσινῶν Ζωγράφου.

598. Λογοπαίγνιον.

Ἡ μάχαιρα δύνει τὸν κάλαμον, ἡ ὁ κάλαμος
δύνει τὴν μάχαιραν ;
Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἀμείνου τῆς Πύλου.

599. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, σχηματίζουν ἄλλας τόσας λέξεις :

Λάρος, ἄγιος, Ρῆνος, βλωμός, πυκνός.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἡρώος Θησείας.

400. Διπλὴ Ἀκροστιχίς.

Τάριχά καθὼς καὶ τὰ τρίτα γράμματα τῶν
ζητουμένων λέξεων κατὰ σειράν ἀποτελοῦν τὰ
ὀνόματα δύο εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν :

1, Πτηνόν. 2, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 3, Ζῶον.
4, Πόλις τῆς Γαλλίας. 5, Ὄνομα ἀρχαίας βα-
σιλοπαιδος. 6, Ποιητὴς ἀρχαῖος.

Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Ἰνούς.

401. Ἑλλητισοῦμφωνον.

η - ου - ου - ου - ααε

Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Κανκαίας.

402. Γρίφος.

Ρ

Ι ολ Τ σὺ Ο ολ
Φ ἡμεῖς

Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Συνεργάτου Αἰγῆς.

Δ Υ Σ Ε Ι Σ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 31

511. Θῆρα Ἡρα. — 512. Εὐανθὴ-Εὐάθη. — 513.
Ἰπτατος-Ἰπτάτη.

514. ΝΕΡΩΝ 313. Φ Κ

Δ	η	Ο	Α	Σ	Ι	Α	[Ἡ ἀνταλ-
Υ	π	ν	ο	Σ	Λ	Α	λαγὴ ἔγινε
Π	ο	Ο	Α	Ι	Μ	Α	διὰ τοῦ
Α	Σ	Σ	Ο	Σ	Ρ	Μ	γράμματος
Κ					Ι	Α	Υ
Τ					Σ	Ι	Ι.]
Ο							
Σ							

516. Τὸ στοιχεῖον Η (ἦτα). — 517. Νάφαι-
ση 354 ἀπὸ 628. — 518. ΒΡΩΜΗ, ΛΑΡΟΣ,
ΑΔΑΝΑ (ΒΑΔΧία, ΡΑΔῶμανθος, ΩΡΑ, ΜΟ-
Ναχον, ΗΣΑΥ.) — 519. Μισὸ τὰ μεγαλεῖα.